

Bushové

Obsah

1. díl

Bushové, Harrimanové a Rockefellerové	6
1. světová válka a obchodníci se zbraněmi	8
Novomanželé Prescott a Dorothy	10
Hamburg-America Line	12
Rudolph a Kurt von Schroeder	14
Začátky Harrimanovy banky: Kšefty se Sověty i nacisty	15
Projekt Hitler	16
Nacističtí partneři Bushů	20
Rasová hygiena: Bushové a Farishovi	23
Závěr	28

2. díl

Rasová hygiena: Bushové a Draperovi	31
Rasová hygiena: Bushové a Grayovi	35
Bush v Kongresu: Růst populace je nemoc!	39
Bush: Kissingerův klon	44
Bush v Pekingu	46
Bush a Pol Pot v Kambodži	48
Bushové a bin Ládínové	53
Bushové a saúdská královská rodina	55
Závěr	56

3. díl

Klany Bushů a bin Ládínů	59
Falešná válka proti drogám	64
Válka v Perském zálivu	69
Bushové a Carlyle Group	78
Závěr: Prezidentské mafie	81

1. díl

Většinové populace většiny národů jsou ochotné podpořit naše zločinecké vlády s jejich plány masového zabíjení v dalekých zemích, které jsou příliš vzdálené na to, abychom se dozvěděli pravdu. Velkou měrou ke kolektivnímu nevědomí veřejnosti o těchto masových genocidách a válkách Západu přispívají masmédia. Právě masmédia zahalují největší zločiny našich vlád do milosrdné informační mlhy, nebo dokonce tmy. Veřejnost tak tápe v temnotě a nikdy se nedozví skutečnou pravdu z mezinárodního podsvětí zločineckých syndikátů, na které jsou různými kanály napojené naše vlády nebo zpravodajské rozvědky. Jako materiál pro studium tohoto trojdílného cyklu jsem si vybral rodinu Bushů. Rodina Bushů je totiž čirým extraktem a destilátem Zla ve své nejhorší podobě. Na veškeré informace mám archivní materiály, články a zdroje včetně knih. Pokud hovořím o genocidách, pašování drog, kšeftování s rodinou Bin Ládinů nebo podporu Adolfa Hitlera rodinou Bushů, mám dostatečné důkazy pro to, abych mohl činit odpovědné generace právě rodiny Bushů. Bez jakýchkoli nadsázek a zbytečného přehánění.

Tento pořad jsem zamýšlel nejen z důvodu informování veřejnosti o zločinech rodinného klanu jednoho z amerických prezidentů, přičemž ostatní prezidenti na tom nejsou o nic lépe. Pořad jsem ale zamýšlel také jako pokus otevřít oči dalším vrstvám společnosti, které žijí v blaženém nevědomí. Tak nějak cítí, že je něco špatně, ale nemají v rukou hmatatelné důkazy. Ty v tomto cyklu předložím. Musíme znát naše vrahy, abychom se jim dokázali postavit. Naše vědomí, naše informační vědomí, naše kolektivní vědomí, je naším největším štítem a obranou. Tato globální mocenská klika se snaží zatajovat své vlastní zločiny. V masmédiích slýcháváme oficiální biografie plné paskvilů, lží, zkreslení nebo banalit, které nemůžeme brát zcela vážně. Jsou to vyumělkované a falešné příběhy pro důvěřivé děti. Globální mocenská klika totiž takhle světovou veřejnost vidí. Jako důvěřivé děti, které zbaští všechno, co nám nabulíkují. Tento problém je ještě umocněný zkorumpovaností a servilitou autorů, novinářů, vedoucích pracovníků zpravodajství a vydavatelů, kteří stále více fungují jako obhájci politiků, ne jako jejich tvrdí kritici. Proto nás masmédia zahlcují neustálými proudy a vodopády falešných životopisných údajů, které jsou pro základní pochopení nepodstatné a jen odvádějí pozornost od té utajované, hluboké historie.

Jsou to různá vyprávění pomocí interpretace komentářů, anekdot, příkrášlení nebo zvláštních stylistických prostředků. Rozhodně ne autentické biografie. Vlády vědí, že nemůžou utajit všechno, a semtam něco prosákne. Dochází pak k řízeným kontrolám škod, venkoncem i kontrole naší mysli toho, co bychom měli vědět a co ne. Úkolem zpravodajské alternativy je předkládat historické souvislosti a fakta o těchto aktivitách. Proto tento pořad také zamýšlím jako příspěvek ke vzdělávacímu procesu, který by ještě mohl zachránit lidi před kolektivním nevědomím, zamlčováním, zatajováním, blokováním a cenzurou. Pokud lidé nebudou schopní vyhodnotit a rozpoznat toto varování, pak už nám prostě není pomoci. Dozvíme se například o zákulisi Bushovy tolik opěvované války proti drogám nebo terorismu. Bush starší se stýkal s Donem Aronowem z organizovaného zločinu a drogového syndikátu Meyera Lanskyho.

Dozvíme se také, jak byli Bushové starší i mladší tak fanaticky oddaní genocidě Afroameričanů a chudých Američanů. Budu také popisovat, jak Bush starší přivedl neonacistického rasistického teoretika Williama Shocklyho, aby před členy Kongresu promluvil o potřebě učinit eugeniku a kontrolu populace základním kamenem americké vládní politiky. Budu také vyprávět o Bushově roli při instalaci kambodžského Pol Pota, jednoho z největších genocidních vrahů. O tom jsem už částečně hovořil v prvním díle mého pořadu Tajná síť Gladio. Zaměřím se také na Bushovu genocidní válku v Perském zálivu, která zabila více než milion lidí z řad Iráčanů a dalších Arabů. V tomto započatém díle pokračoval jeho syn, Bush mladší jako pozdější druhý prezident tohoto klanu. Rozhodně ale nezapomenu na to, jak Prescott Bush, otec prvního prezidenta a děda druhého, pomáhal financovat převzetí moci v Německu Adolfem Hitlerem. Tento cyklus bude tedy velmi informačně nabitý a hutný a poslouží nám jako studijní materiál pro zkoumání hluboké historie. Tedy té nepředfiltrované, nepředžvýkané a neučesané ryzí a autentické historie, kterou v učebnicích dějepisu rozhodně nenajdeme.

Bushové, Harrimanové a Rockefellerové

O klanu Bushů se říká, že jsou součástí starého establishmentu. Bushova rodina se ovšem k tomuto východnímu establishmentu připojila poměrně nedávno, a to pouze jako služebníci. Jejich bohatství a vliv vyplývaly z loajality k jiné, mocnější rodině Harrimanů a z ochoty udělat cokoli, aby se prosadili. Za to, co dělali, se Bushovi předkové měli stát velmi slavnými. Jejich činy, včetně role Prescottta jako bankéře Adolfa Hitlera, však měly tragické následky pro celou planetu. Byly to právě tyto služby mecenášům Bushovy rodiny, které je vynesly na vrchol. Bushův rodinný rodokmen bychom mohli nejlépe hodnotit jako cenné aktivum sítě jedné z největších soukromých bank na světě. Brown Brothers, Harriman, jedné z nejmocnějších politických sil v Americe po většinu dvacátého století. Stačí si v této souvislosti vzpomenout na Averella Harrimana, který za druhé světové války jednal jménem Ameriky s Churchillem a Stalinem, nebo na roli partnera Brown Brothers, Roberta Lovetta, při výběru vlády Johna Kennedyho, abychom začali chápat důsledky funkce senátora Prescottta Bushe jako řídicího partnera této banky. Síť Brown Brothers, Harriman pronikají do vlády a masmédií. Pro klan Bushů byla a zůstává Brown Brothers Harriman rodinnou firmou v nejhlubším slova smyslu.

Ohromná moc této banky a její všudypřítomné sítě, kterou disponoval senátor Prescott Bush až do své smrti v roce 1972, byla aktivní v Georgův prospěch až do 90. let. Vraťme se však na úplný začátek, abychom si v klanu Bushů utvořili pořádek. Protože si všichni nejlépe pamatujeme George Bushe mladšího, který nastoupil na úřad v Bílém domě v roce 2000, jeho eskapády, války, plenění a drancování Afghánistánu a Iráku máme vryté do paměti, všechno budu odvíjet od tohoto George Bushe mladšího. Jeho praděda byl Samuel Bush. Jeho dědou byl Prescott Bush s manželkou Dorothy Walker-Bushovou. Jeho otcem byl George Herbert Walker Bush. Srolujte si do popisu pořadu na kanále Odysee, kde jsem tyto vazby jmenovitě popsal, abychom to měli před očima, než si tyto vazby zautomatizujeme. Otec George Bushe mladšího, George Herbert Walker Bush, se narodil v roce 1924 jako syn jeho dědy Prescottta Bushe a Dorothy Walkerové Bushové.

Tento příběh začnu přibližně deset let před jeho narozením, v předvečer první světové války. Budu sledovat kariéru Prescottta Bushe, přes jeho manželství s Dorothy Walkerovou, na cestě k bohatství, eleganci a moci. Prescott Bush, děda George Bushe mladšího, nastoupil na Yaleovu univerzitu v roce 1913. Prescott, rodák z Columbusu v Ohiu, strávil posledních pět let před nástupem na vysokou školu v přípravné škole episkopální církve svatého Jiří v Newportu na Rhode Islandu. První rok studia Prescottta Bushe, rok 1913, byl zároveň prvním rokem studia E. Rolanda Harrimana. Jeho starší bratr Averell Harriman právě absolvoval Yale. Je to právě ten Averell Harriman, který se proslavil jako americký velvyslanec v Sovětském svazu za druhé světové války, jako guvernér státu New York a jako prezidentův poradce, který se významně zasloužil o rozpoutání války ve Vietnamu. Harrimanovi se měli zanedlouho stát sponzory Bushů, aby je vynesli na scénu světových dějin.

Na jaře roku 1916 byli Prescott Bush a E. Roland Harriman vybráni za členy elitního tajného spolku na Yale známého jako Skull and Bones, v překladu „lebka a kosti“. Tato neobvykle morbidní skupina pomáhala finančníkům z Wall Streetu najít aktivní mladé muže „dobrého původu“, kteří by v Americe vytvořili jakousi imitaci britské aristokracie. V Evropě tehdy zuřila první světová válka. S vyhlídkou, že se Amerika brzy zapojí do války, věnovali dva „patriarchové“ Skull and Bones, Averell Harriman a Percy Rockefeller, Prescottovu ročníku 1917 zvláštní pozornost. Chtěli totiž spolehlivé kádry, které by jim pomohly hrát Velkou hru v nové lukrativní imperiální éře, kterou válka otevírala pro londýnské a newyorské finanční krále. Abychom si v tom tedy udělali průběžně pořádek. Máme tu dva bratry Harrimanovy. Starší Averell Harriman, a mladší E. Roland Harriman. Právě E. Roland Harriman chodil na Yale s Prescottem Bushem. Dva bratři Harrimanovi. Potom tu máme otce Williama Rockefellera a jeho bratra Johna D. Rockefellera. Syn Williama Rockefellera byl Percy Rockefeller, blízký přítel Prescottta Bushe, se kterým chodil na Yale. Opět, sjed'te si na popis pořadu na kanále Odysee, kde máte ta jména a vazby jednoduše uvedené.

1. světová válka a obchodníci se zbraněmi

Syn otce Williama, Percy Rockefeller, také chodil na stejnou Yale jako Prescott Bush. Prescott Bush, blízký přítel E. Rolanda Harrimana, a několik dalších členů tohoto spolku z jejich ročníku 1917 později tvořili hlavní partnery Brown Brothers Harriman, největší soukromé investiční banky na světě. První světová válka vydělala klanu burzovních spekulantů a britských bankéřů, kteří právě ovládli americký průmysl, obrovské množství peněz. Harrimanovi byli hvězdami této nové anglo-americké elity. Averellův otec, burzovní makléř E. H. Harriman, získal v roce 1898 kontrolu nad železniční společností Union Pacific Railroad. To díky úvěrům, které mu poskytl William Rockefeller, otec Percyho Rockefellera, a soukromí bankéři společnosti Kuhn Loeb. Otec William Rockefeller, pokladník společnosti Standard Oil a bratr Johna D. Rockefellera, vlastnil společně s texaským podnikatelem Jamesem Stillmanem banku National City Bank. Ta drancovala část Jižní Ameriky, ale také Haiti. Jak National City Bank drancovala a plenila Haiti jsem probíral v mém pořadu Haiti, Somálsko západu.

První světová válka vynesla Prescottta Bushe a jeho otce Samuela Bushe do nižších pater východního establishmentu. Když se v roce 1914 blížila válka, začala National City Bank reorganizovat americký zbrojní průmysl. Percy Rockefeller převzal přímou kontrolu nad společností Remington Arms a jmenoval svého člověka, Samuela F. Pryora, novým výkonným ředitelem společnosti Remington. V roce 1917 vstoupila Amerika do první světové války. O rok později, na jaře 1918, se Prescottův otec Samuel Bush stal šéfem sekce pro střelivo, ruční palné zbraně a munici Rady válečného průmyslu. Bylo to neobvyklé jmenování, protože Prescottův otec Samuel neměl žádné zkušenosti s municí. Samuel Bush, praděda George Bushe mladšího, se celou svou kariérou věnoval železničnímu byznysu. Dodával vybavení železničním systémům vlastněným Wall Streetem. Radu pro válečný průmysl řídil Bernard Baruch, spekulant z Wall Streetu, který měl úzké osobní a obchodní vazby na starého E. H. Harrimana.

Slyšení, která v roce 1934 vedl výbor amerického senátora Geralda Nye, napadla právě tyto obchodníky se smrtí a válečné spekulanty, jako byla Rockefellerova společnost Remington Arms a britská společnost Vickers.

Usvědčili je z toho, že jejich obchodníci vmanipulovali mnoho národů do války a pak dodávali všem stranám zbraně pro boj v těchto válkách. Společnost Remington Arms Percyho Rockefellera a Samuela Pryora, totiž dodávala kulomety a automatické pistole jak carskému Rusku, tak Británii i Americe během první světové války. Válečné vztahy Samuela Bushe s těmito obchodníky pokračovaly i po první světové válce a zejména pomohly kariéře jeho syna Prescottta, který sloužil Harrimanům. V období před první světovou válkou a během ní vzájemně propojení finančníci z Wall Streetu silně lobbovali a pokřivovali funkce americké vlády. Tito finančníci pod vedením koncernu J. P. Morgan, který byl hlavním nákupním agentem Británie v Americe, si přáli světovou válku a chtěli, aby se do ní Spojené státy zapojily jako spojenec Británie. Americké a britské zbrojní společnosti, vlastněné těmito mezinárodními finančníky, sypaly zbraně do zahraničí v rámci obchodů, které nepodléhaly žádné kontrole. Stejní obchodníci se smrtí, jak uvidíme, později dodávali zbraně a peníze Hitlerovým nacistům. To, že tento problém přetrvává dodnes, je do jisté míry dáno nulovou kontrolou nad dokumentací a historií obchodníků se zbraněmi.

Novomanželé Prescott a Dorothy

V roce 1919 se Prescott vydal na sraz svého ročníku z Yaleovy univerzity v New Havenu ve státě Connecticut. Šéf spolku Skull and Bones, Wallace Simmons, úzce spjatý s devatenácti výrobci zbraní, nabídl Prescottu Bushovi práci ve své firmě na výrobu železničních zařízení v Saint Louis. Prescott nabídku přijal a přestěhoval se do Saint Louis. Někdy v tomtéž roce se tam vydal Averell Harriman kvůli projektu, který měl mít pro Prescottta velké následky. Osmadvacetiletý Harriman, do té doby tak trochu playboy, chtěl své zděděné peníze a kontakty zapojit do dění ve světě. Měl to ale, chudák, tak trochu těžké. Prezident Theodore Roosevelt totiž odsoudil Harrimanova otce za „cynismus a hluboce zakořeněnou korupci“ a označil ho za nežádoucího občana. Jeho syn, Averell, potřeboval vlastní finanční a zpravodajskou organizaci. Mužem, o kterého Harriman usiloval, byl George Herbert Walker, burzovní makléř z Missouri. George Herbert Walker byl známý jako hlavní vyjednávač obchodů na americkém Středozápadě, který přiděloval investiční kapitál svých kontaktů s mezinárodními bankéři mnoha železnicím, veřejným službám a dalším průmyslovým odvětvím.

V listopadu 1919 George Herbert Walker formálně založil soukromou banku W. A. Harriman. Sám Walker se stal prezidentem a výkonným ředitelem banky a Averell Harriman byl předsedou a spolumajitelem spolu se svým bratrem Rolandem, blízkým přítelem Prescottta Bushe z Yaleovy univerzity. Percy Rockefeller se stal ředitelem a zakládajícím finančním sponzorem této banky. Pořád stejná parta. Na podzim roku 1919 se Prescott Bush seznámil s dcerou George Herberta Walkera, Dorothy. Následujícího roku se zasnoubili a v srpnu 1921 se vzali. Mezi svědky na této svatbě byli Ellery S. James, Knight Woolley a čtyři další spolužáci skupiny Skull and Bones z ročníku 1917 na Yale. Když se Prescott oženil s Dorothy, byl pouze bezvýznamným vedoucím pracovníkem společnosti Simmons Company, dodavatele železničního vybavení. Ovšem George Herbert Walker, otec jeho ženy Dorothy, budoval jeden z největších podniků na světě.

Následujícího roku se manželé pokusili přestěhovat zpět do Columbusu v Ohiu; Prescott tam krátce pracoval ve firmě na výrobu gumových výrobků, kterou vlastnil jeho otec Samuel. Brzy se ale znovu přestěhovali do Miltonu

ve státě Massachusetts. 12. června 1924 se v Miltonu ve státě Massachusetts narodil syn George Herbert Walker Bush, budoucí americký prezident. V roce 1925 se mladá rodina přestěhovala do města, kde měl George vyrůstat: Greenwich v Connecticutu, předměstí New Yorku a New Havenu. 1. května 1926 pak Prescott Bush nastoupil do společnosti W. A. Harriman jako její viceprezident pod vedením prezidenta banky George Herberta Walkera, svého tchána a Georgova dědečka z matčiny strany.

Hamburg-America Line

Podívejme se krátce zpět na počátky banky Harriman, rodinný podnik Bushů, a sledujme její směřování k jednomu z nejtemnějších projektů historie. První globální pákou firmy byla její úspěšná dohoda, jak se dostat do Německa tím, že ovládne tamní lodní dopravu. Averell Harriman v roce 1920 oznámil, že znovu založí německou společnost Hamburg-America Line. Obchodní parníky společnosti Hamburg-America byly na konci první světové války zabavené Spojenými státy. Tyto lodě se potom staly majetkem Harrimanova podniku na základě dohod s americkými úřady. Dohoda byla dechberoucí: vznikla tak největší soukromá lodní společnost na světě. Společnost Hamburg- America Line získala zpět svá zabavená plavidla za vysokou cenu. Harrimanův podnik získal „právo podílet se z poloviny na všech obchodech, které vznikly v Hamburku. Po následujících dvacet let měl Harrimanův podnik „úplnou kontrolu nad veškerou činností Hamburg-America Line. Toto převzetí Hamburg-America Line vytvořilo účinný nástroj pro manipulaci a fatální rozvrat Německa.

Jeden z velkých „obchodníků se smrtí“, Samuel Pryor, byl v tomto podniku od jeho počátku. Pryor, tehdejší předseda výkonného výboru Rockefellerovy zbrojařské společnosti Remington Arms, pomáhal tento obchod zařadit. Spolu s Georgem Herbertem Walkerem působil ve správní radě Harrimanovy krycí organizace pro námořní dopravu American Ship and Commerce Company. Posuňme se teď o pár let později do doby, kdy se Hitler zmocnil vlády nad Německem. Výkonná rada společnosti Hamburg Amerika Line se sešla společně s představenstvem společnosti North German Lloyd Company v Hamburku 5. září 1933. Pod oficiálním nacistickým dohledem došlo ke sloučení obou firem. Společnost American Ship and Commerce Prescottta Bushe dosadila 4. listopadu 1933 Christiana Becka, dlouholetého Harrimanova manažera, do funkce ředitele nákladní dopravy a provozu v Americe pro nové společné nacistické lodní linky.

Hamburg-America Lines poskytovala bezplatnou přepravu osobám, které jezdily do zahraničí za účelem nacistické propagandy, a společnost dovovala pronacistické noviny v Americe. K tomu, jak Hamburg-America Line vozila nacistické ideology na americké konference se dostanu v dalších kapitolách.

Německým šéfem Hamburg-America Line se následně stal prominentní nacista Emil Helfferich. Ovšem tento nacista byl také šéfem divize Rockefellerovy Standard Oil v Německu. Američané absolutně pomáhali Adolfu Hitlerovi jak jen mohli. Ihned po nástupu Hitlera k moci, poskytli angloameričtí finančníci Německu úlevu od dluhů. Tím se uvolnily prostředky, které mohly být použité na vyzbrojení nacistického státu. Severoněmecká paroplavební společnost Lloyd, která byla sloučená s Hamburg-America Line, byla jednou ze společností, které zastavily splácení dluhů na základě Hitlerova dekretu, který zařídili John Foster Dulles a Hjalmar Schacht.

Rudolph a Kurt von Schroeder

Viceprezidentem a ředitelem společnosti Hamburg-America Line byl baron Rudolph von Schroeder. Velký přítel Averella Harrimana i Prescottta Bushe. Rodina bankéřů Schroederů byla spojovacím článkem pro nacistické aktivity Harrimana a Prescottta Bushe, úzce propojená s jejich právníky Allenem a Johnem Fosterem Dullesovými. Kdo mě posloucháte pravidelně, už je vám jasné napojení na CIA a nejvyšší americkou vládu. John Foster Dulles byl mezinárodním právním zástupcem desítek nacistických podniků a zajišťoval poradenství Maxe Warburga a Kurta von Schroedera. John Foster Dulles se později stal ministrem zahraničí USA a velkou silou Republikánské strany v 50. letech. Přátelství Johna Fostera Dullese a jeho bratra Allena, šéfa CIA, významně napomohlo tomu, že se Prescott Bush stal republikánským senátorem za stát Connecticut. V průběhu třicátých let minulého století John Foster Dulles zařizoval restrukturalizaci dluhů německých firem na základě řady dekretů vydaných Adolfem Hitlerem. Prostě špina nejvyššího kalibru.

Baron Kurt von Schroeder byl spolu s Johannem Groeningerem, newyorským bankovním partnerem Prescottta Bushe, spoluředitelem obrovské slévárny Fritze Thyssena. Kurt von Schroeder byl pokladníkem podpůrné organizace pro soukromé armády nacistické strany, do které přispíval i Friedrich Flick. K Thissenovi a Flickovi se dostanu později, protože to jsou důležité osoby Nacistů, se kterými obchodoval Prescott Bush a Harrimanové. Jak jsem už zmínil, Baron Rudolph von Schroeder byl viceprezidentem a ředitelem společnosti Hamburg-America Line. Baron Rudolph, který se dlouho důvěrně stýkal s Averellem Harrimanem v Německu, poslal v prosinci 1932, v předvečer Hitlerova triumfu, svého vnuka barona Johanna Rudolpha na prohlídku kanceláří Prescottta Bushe v New Yorku, kde sídlila společnost Brown Brothers Harriman.

Začátky Harrimanovy banky: Kšefty se Sověty i nacisty

Vraťme se ještě naskok do 20. let. George Herbert Walker a Averell Harriman udělali v roce 1922 další velký krok a založili v Berlíně svou evropskou ústřednu. S pomocí hamburské banky Warburg, začala banka W. A. Harriman rozprostírat investiční síť nad německým průmyslem a surovinami. Z berlínské základny se pak Walker a Harriman vrhli do obchodů s novou diktaturou Sovětského svazu. Walker a Harriman vedli vybranou skupinu spekulantů z Wall Streetu a britského impéria, kteří znovu nastartovali ruský ropný průmysl, zničený bolševickou revolucí. Walker s Harrimánem také uzavřeli smlouvu na těžbu sovětského manganu, prvku nezbytného pro moderní výrobu oceli. Tyto koncese Walker a Harriman dohodli přímo s Leonem Trockým a potom s Felixem Dzeržinským, zakladatelem KGB. Pokračovali tak vlastně v tradici obchodníků se smrtí v první světové válce. Už jsem o tom hovořil.

Například společnost Remington Arms Percyho Rockefellera a Samuela Pryora, dodávala kulometry a automatické pistole jak carskému Rusku, tak Británii i Americe během první světové války. Potom George Herbert Walker a Averell Harriman kšeftovali dále s Leonem Trockým a potom s Felixem Dzeržinským, zakladatelem KGB za Josifa Stalina. Tohle se prostě nikde nedozvíme. Američtí spekulanti prostě budou kšeftovat s kýmkoli, klidně i s nepřítelem. Tyto počáteční americko-sovětské kontakty byly jen předzvěstí podpory nacismu Adolfa Hitlera. Tyto spekulace vytvořily jak komunikační kanály, tak součinnost s komunistickou diktaturou, který pokračoval až k prezidentu Bushovi. Po fúzi firmy s britsko-americkým bankovním domem Brown Brothers v roce 1931 se Prescott Bush stal řídicím partnerem vzniklé společnosti Brown Brothers Harriman. Ta se nakonec stala největším a politicky nejvýznamnějším soukromým bankovním domem v Americe. V těchto meziválečných letech Prescott Bush vydělal rodinné jmění, které zdědil George Bush. Strádal peníze z mezinárodního projektu, který pokračoval, dokud ho nezastavila nová světová válka a zásah americké vlády.

Projekt Hitler

Uveďme si nejprve pár základních skutečností, které se dají, při troše dobré vůle, na internetu najít za několik minut. 20. října 1942 nařídila americká vláda zabavit bankovní operace nacistického Německa v New Yorku, které vedl Prescott Bush. Na základě zákona o obchodování s nepřitelem americká vláda převzala Union Banking Corporation, ve které byl Prescott Bush ředitelem. Americký správce cizího majetku zabavil akcie Union Banking Corporation, které všechny vlastnili Prescott Bush, E. Roland Harriman, tři nacističtí manažeři a dva další Bushovi společníci. Podrobněji jsem to probíral na konci druhého dílu mé trilogie Utajení démoni nacismu. Nacistické podíly ve Slezsko-americké korporaci, kterou dlouho řídil Prescott Bush a jeho tchán George Herbert Walker, byly 17. listopadu 1942 zabavené na základě zákona o obchodování s nepřitelem. Při této akci americká vláda oznámila, že zabavuje pouze nacistické podíly a ponechává americkým partnerům nacistů možnost pokračovat v podnikání. Tyto a další kroky americké vlády v době války byly bohužel příliš malé a příliš pozdní.

Rodina prezidenta Bushe už dříve sehrála ústřední roli při financování a vyzbrojování Adolfa Hitlera pro jeho ovládnutí Německa, při financování a řízení budování nacistického válečného průmyslu a při rozvoji nacistických teorií genocidy a rasové propagandy. Musíme si ale uvědomit, že Prescott Bush a další ředitelé Union Banking Corporation, byli jenom nastrčenými osobami nacistů. My musíme jít výš a položit si základní otázku: Jakým způsobem byli sami Hitlerovi nacisté najímání, vyzbrojování a instruování newyorskou a londýnskou klikou, jejímž výkonným manažerem byl Prescott Bush? Prozkoumejme tento projekt Harriman-Bush-Hitler od dvacátých let až do jeho částečného rozpadu. Přitom se pokusíme najít odpověď na tuto otázku.

Fritz Thyssen a jeho obchodní partneři jsou všeobecně uznávaní jako nejvýznamnější němečtí finančníci v čase převzetí moci Adolfem Hitlerem v Německu. V době vydání příkazu ke konfiskaci Union Banking Corporation rodiny Thyssenových už Fritz Thyssen vydal svou slavnou knihu Zaplatil jsem Hitlerovi, ve které přiznal, že od října 1923 financoval Adolfa Hitlera a nacistické hnutí. Thyssenovu roli předního raného podporovatele Hitlera

zaznamenali američtí diplomaté v Berlíně v roce 1932. Dva týdny před vydáním oficiálního příkazu však vládní vyšetřovatelé tajně oznámili, že Averell Harriman byl někdy před rokem 1924 v Evropě. V té době se seznámil s německým průmyslníkem Fritzem Thyssenem.

Harriman a Thyssen se dohodli, že pro Thyssena založí v New Yorku banku. „Někteří z (Harrimanových) společníků by sloužili jako ředitelé. Thyssenův zástupce H. J. Kouwenhoven přijel do Spojených států ... před rokem 1924 na konferenci s Harrimanovou společností.“ Ve skutečnosti byl Harriman v Berlíně v roce 1922, aby založil berlínskou pobočku banky W. A. Harriman za předsednictví George Herberta Walkera. Union Banking Corporation byla formálně založená v roce 1924 jako jednotka v manhattanských kancelářích W. A. Harriman a propojená s Bank voor Handel en Scheepvaart v Nizozemsku, která patřila Thyssenovi. Američtí vyšetřovatelé tehdy dospěli k závěru, že Union Banking Corporation od svého vzniku nakládala s finančními prostředky, které jí prostřednictvím této nizozemské banky dodávaly především Thyssenovy společnosti pro americké investice.

Na základě osobní dohody mezi Averellem Harrimanem a Fritzem Thyssenem z roku 1922 tak banka W. A. Harriman, alias Union Banking Corporation převáděla finanční prostředky tam a zpět mezi New Yorkem a Thyssenem v Německu. Vložením přibližně 400 000 dolarů se Harrimanova banka stala spoluvlastníkem a správcem Thyssenových bankovních operací mimo Německo. Jak důležitý byl tento nacistický podnik, jehož newyorským bankéřem byl děda prezidenta Bushe mladšího? Ve vyšetřovací zprávě americké vlády z roku 1942 se uvádí, že Bushova nacistická banka Union Banking Corporation byla propojeným koncernem se společností United Steel Works Corporation nebo German Steel Trust, kterou vedl Fritz Thyssen a jeho dva bratři.

V roce 1926 se Prescott Bush stal viceprezidentem banky W. A. Harriman. V témže roce založil Harrimanův a Bushův přítel novou obří organizaci pro jejich klienta Fritze Thyssena, hlavního Hitlerova sponzora. Tím společným přítelem byl bankéř z Wall Streetu Clarence Dillon. Dillon v roce 1926 založil společnost German Steel Trust. Clarence Dillon byl starým kamarádem otce Prescottu Bushe, Samuela Bushe, z kanceláře obchodníků se smrtí za první světové války. Američané se ale nezastavili pouze u Nacistů. Averell Harriman se setkal s italským fašistickým diktátorem Benitem Mussolini-

nim. Zástupce firmy následně telegrafoval dobrou zprávu zpět svému šéfovi Georgi Herbertu Walkerovi:

„Během těchto posledních dnů ... Mussolini ... prohlédl a schválil naši smlouvu z 15. června.“ Kšefty jak se Sověty, německými nacisty i italskými fašisty. To je pravá tvář Ameriky.

Sňatek anglické Brown Brothers s americkými Harrimany

Velký finanční kolaps v roce 1929 otrásl Amerikou, Německem i Británií a oslabil všechny vlády. To také způsobilo, že těžce zkoušený Prescott Bush byl ještě ochotnější udělat cokoli, aby si udržel své nové místo. Právě v této krizi se někteří Angloameričané rozhodli k nastolení Hitlerova režimu v Německu. Banka W. A. Harriman, která měla pro tento podnik dobré předpoklady a disponovala bohatými aktivy ze svých německých a ruských obchodů, se 1. ledna 1931 spojila s britsko-americkým investičním domem Brown Brothers. George Herbert Walker odešel do důchodu do své vlastní společnosti. Tím zůstali bratři Harrimanové, Prescott Bush a Thatcher Brown jako hlavní partneři nové firmy Brown Brothers Harriman. Jenže britská společnost Brown Brothers měla rasovou tradici, která se pro Hitlerův projekt dobře hodila! Američtí nacionalisté proklínali její jméno už v dobách občanské války v Americe. Britská společnost Brown Brothers, která měla kanceláře v Americe a v Anglii, totiž převážela na svých lodích otrockou bavlnu z amerického Jihu do Británie.

Nyní, v roce 1931 byl faktickým diktátorem světových financí guvernér Bank of England Montagu Norman. Jenže Montagu Norman byl dříve partnerem této britské Brown Brothers, která vozila bavlnu z Ameriky do Anglie. Jeho dědeček byl šéfem Brown Brothers v době občanské války v Americe. Montagu Norman byl v britských vládnoucích kruzích známý jako nejhrošlivější Hitlerův stoupenec. Normanova důvěrná spolupráce s firmou Brown Brothers, teď už Brown Brothers Harriman, byla pro řízení Hitlerova projektu zásadní. Takže rodina guvernéra Bank of England, v rámci firmy Brown Brothers, vozila otrockou bavlnu z amerického Jihu do Británie. Britská Brown Brothers se tedy spojila s americkými Harrimany a jmenovala se Brown Brothers Harriman. Potom začla opatrovat obrovské peníze nacist-

tů, kteří se právě v tuto dobu dostávali k moci. V roce 1931, kdy Prescott Bush vedl newyorskou kancelář Brown Brothers Harriman, byl Prescottovým partnerem důvěrný přítel Montagu Normana, Thatcher Brown. Šéf Bank of England při svých tajných cestách do New Yorku vždycky pobýval v domě tohoto Prescottova partnera. Prescott Bush se soustředil na německé aktivity firmy a Thatcher Brown se pod vedením svého mentora Montagu Normana staral o jejich obchody ve staré Anglii.

Nacističtí partneri Bushů

Adolf Hitler se stal 30. ledna 1933 německým kancléřem a v březnu 1933 absolutním diktátorem. Velkou roli v tomto zločinném podniku sehrály dvě pobočky organizace Bush-Harriman. Podívejme se blíže na německé partnery rodiny Bushů. Fritz Thyssen se po válce vyšetřovatelům svěřil s některými informacemi o své finanční podpoře nacistické strany:

„V roce 1930 jsem řekl (Hitlerovu náměstkovi Rudolfu) Hessovi ... že mu zprostředkuji úvěr u nizozemské banky v Rotterdamu. Úvěr jsem zařídil. Měl ho splatit do tří let..... Vybral jsem si holandskou banku, protože jsem se ve svém postavení nechtěl zaplést s německými bankami a protože jsem si myslel, že je lepší obchodovat s holandskou bankou, a myslel jsem si, že budu mít nacisty trochu víc v hrsti... Úvěr činil asi 250 000 až 300 000 (zlatých) marek. Zhruba tolik, kolik jsem dal předtím. Úvěr byl holandské bance zčásti splacený, ale myslím, že na něm ještě něco zůstalo.“

Celková suma Thyssenových politických darů a půjček nacistům činila hodně přes milion dolarů. Friedrich Flick byl spolu s Fritzem Thyssenem, Thyssenovým dlouholetým spolupracovníkem a příležitostným konkurentem, hlavním spolujednatel German Steel Trust. Při přípravě na tribunál pro válečné zločiny v Norimberku americká vláda uvedla, že Friedrich Flick byl „jedním z předních finančníků a průmyslníků, kteří od roku 1932 přispívali velkými částkami na nacistickou stranu.“

Friedrich Flick, stejně jako Fritz Thyssen, financoval nacisty na vydržování jejich soukromých armád zvaných Černé košile, a Hnědé košile. Na partnerství Friedricha Flicka a Averella Harrimana přímo dohlížel Prescott Bush. Díky dohodám Union Banking Corporation s German Steel Trust se z nich nejpozději v roce 1926 stali bankéři Friedricha Flicka a jeho rozsáhlých operací v Německu. Prescott Bush a Averell Harriman během říze s Brown Brothers v roce 1931 drželi významný podíl ve společnosti Consolidated Silesian Steel Company. To byla americká skupina, která vlastnila třetinu komplexu ocelářských, uhelných a zinkových aktivit v Německu a polském Slezsku, ve kterém Friedrich Flick vlastnil dvě třetiny. Za toto budování Hitlerovy válečné mašinérie uhelnou, ocelářskou a zbrojní výro-

bou s využitím otrockých pracovníků, byl nacista Friedrich Flick v norimberském procesu odsouzený k sedmi letům vězení. Odseděl si tři roky.

S přáteli v New Yorku a Londýně pak Friedrich Flick žil až do 70. let a zemřel jako miliardář. Jak jsem už zmínil, téměř rok po japonském útoku na Pearl Harbor nařídila americká vláda na základě zákona o obchodování s nepřítelem zabavit nacistům jejich podíl ve Slezsko-americké korporaci. Nepřátelští státní příslušníci vlastnili 49 % kmenových akcií a 41,67 % prioritních akcií společnosti. George Herbert Walker byl stále ředitelem této společnosti, kterou založil už v roce 1926, současně se vznikem German Steel Trust. Ředitelem byl také Ray Morris, Prescottův partner z Union Banking Corporation a banka Brown Brothers Harriman. Vyšetřovatelé amerického Senátu zabývající se obchodem se zbraněmi prověřovali Rockefellerovu společnost Remington potom, co se připojila ke kartelové dohodě o výbušninách s nacistickou firmou IG Farben. Samotní američtí senátoři totiž zjistili, že nacistické a další spolky v Německu, byly téměř všechny vyzbrojené americkými zbraněmi:

„Zbraně všeho druhu pocházející z Ameriky byly překládané v řece Šeldě na říční bárky předtím, než plavidla dorazila do Antverp. Potom byly převážené přes Holandsko bez policejní kontroly nebo zásahu. Předpokládá se, že tímto způsobem získávali zbraně hitlerovci a komunisté. Hlavní zbraně pocházející z Ameriky jsou samopaly Thompson a revolvery. Jejich počet je velký.“

Neskutečné svinstvo doslova na zvracení. Jsou to ovšem naprosto nezpochybnitelná fakta, která zjistili přímo američtí senátoři ve zprávě, kterou jsem právě citoval. A teď se podržte: 31. března 1933, vydaly Americko-židovský výbor, ovládaný Warburgovými, a B'nai B'rith, silně ovlivňovaný Sulzbergovými, oficiální společné prohlášení obou organizací. V tomto prohlášení vyzývaly, aby nebyl podporovaný žádný americký bojkot Německa, a doporučovaly, „aby se už nekonala žádná masová shromáždění proti Hitlerovi ani se nepoužívaly žádné formy agitace.“ To je oficiální prohlášení americko-židovského výboru. Neprotestujte proti Německu po nástupu Hitlera v roce 1933. Neuvěřitelné, že? Americký židovský výbor a B'nai B'rith, matka Anti-Defamation League, pokračovaly v tomto tvrdém postoji, který se týkal neútočení na Hitlera, po celá třicátá léta. Ten důvod byl docela prostý: Ti, kdo ovládali Americký židovský výbor, který se postavil

proti antinacistickému bojkotu, byli Warburgové. A jejich banka Kuhn Loeb sponzorovala nacistickou lodní dopravu. Banka Warburgů, kteří ovládali Americko-židovský výbor. Židovský výbor, který vyzýval, aby se neútočilo na Hitlera a nacistické Německo. To jsou tvrdá historická fakta, která odhalil mimo jiné novinář John Spivak v článku v časopise New Masses (z 29. ledna a 5. února 1934).

Těch vazeb, překryvů a přesahů nacistů působících v amerických firmách, nebo zase Američanů působících v nacistických firmách, je takové množství, že bychom se v tom za chvíli ztratili, a je to celkem zbytečné rozebírat dál. Chtěl jsem jen dokreslit naprosto těsné souručenství a úzkou spolupráci mezi Američany a nacisty. To se týkalo nejen bratrů Harrimanů, ale i klanu Bushů. Pokud budete chtít, abych na to téma zpracoval zvlášť pořad, klidně, ale prosím, napište mě to do komentářů na kanále Odysee pod tento pořad. Pokud bude opravdu velká poptávka, klidně to zpracuju, ale pokud by to bylo jen pro pár fajnšmekrů, bylo by to celkem zbytečné. Za svůj podíl na Hitlerově revoluci dostal Prescott Bush vyplaceno celé jmění. Toto dědictví zanechal svému synovi a vnukovi v dalších generacích Bushů.

Rasová hygiena: Bushové a Farishovi

Podívejme se teď dále na rodinné zázemí klanu rodiny Bushů, abych v tomto kontextu ukázal jejich mentalitu ohledně eugenických teorií, které razili Bushové. Budu zkoumat spojení rodiny Bushů se třemi dalšími rodinami. Farishovi, Draperovi a Grayovi. Spojení mezi těmito rodinami vedla ke vztahu Bushů k jejich nejbližším, nejdůvěrnějším poradcům. Tato spojení vznikla v rámci dřívějšího Hitlerova projektu a bezprostředně po něm. Jejich pochopení nám pomůže vysvětlit posedlost George Bushe přelidněním zemí Třetího světa a nebezpečné prostředky, které přijal k řešení tohoto „problému“. Nejprve začnu rodinou Farishových. Když byl George Bush v roce 1980 zvolený viceprezidentem, texaský tajemník William Stamps Farish třetí převzal správu veškerého osobního majetku George Bushe. William Farish, známý jako jeden z nejbohatších mužů v Texasu, držel své obchodní záležitosti v nejprísnejším utajení. William Farish byl dlouhou dobu Bushovým nejbližším přítelem a důvěrníkem. Byl také jedinečným soukromým hostitelem britské královny Alžběty druhé. Farish vlastnil a spravoval hřebčín, který se pářil s královninými klisnami. Tohle také bylo královnino veřejné zdůvodnění, když přijížděla do Ameriky a pobývala ve Farishově domě.

Pro Bushe je tohle zdůvodnění velmi důležitým spojením. Bushové se mohli spolehnout na to, že William Farish neprozradí tajemství původu jejich peněz. Farishovo vlastní rodinné jmění totiž vzniklo ve stejném projektu Hitler, v partnerství s Prescottem Bushem. 25. března 1942 oznámil náměstek generálního prokurátora USA Thurman Arnold, že William Stamps Farish se „bez námitek přiznal k obvinění ze zločinného spolčení s nacisty.“ Farish byl hlavním manažerem celosvětového kartelu mezi Rockefellerovou Standard Oil z New Jersey a koncernem IG Farben. Tento spojený podnik otevřel 14. června 1940 otrocký pracovní tábor v Osvětimi, kde se vyráběl umělý kaučuk a benzín z uhlí. Hitlerova vláda dodávala jako otroky politické odpůrce a Židy, kteří byli upracovaní téměř k smrti a poté zavraždění.

Americký prokurátor Arnold prozradil, že společnost Standard Oil, později známá jako Exxon, jejímž prezidentem a šéfem byl Farish, souhlasila s tím, že přestane před Spojenými státy skrývat patenty na umělý kaučuk, které Standard Oil poskytla nacistům. Vzpomínáte, řešil jsem to ve druhém

díle mé trilogie Utajení démoni nacismu. Rockefellerova Standard Oil během druhé světové války chránila kaučukové patenty pro nacistickou IG Farben a zadržovala je pro samotnou Ameriku. Důsledkem toho se v Americe nemohlo vyrábět dost kaučuku pro pneumatiky armádních vozidel. Američtí senátoři vyjádřili rozhořčení nad cynickým způsobem, jakým Farish pokračoval ve spojení s Hitlerovým režimem, které začalo už v roce 1933. Tehdy se William Farish stal šéfem společnosti Jersey Standard. Toto spojení na ose Bush-Farish začalo už v roce 1929. V tomto roce Harrimanova banka koupila společnost Dresser Industries, dodavatele spojek pro ropovody Standard Oil a dalších společností.

Prescott Bush se stal ředitelem a finančním carem společnosti Dresser a do funkce předsedy představenstva dosadil svého spolužáka z Yaleovy univerzity Neila Mahlona. William Farish byl hlavním organizátorem společnosti Humble Oil Company v Texasu, kterou Farish začlenil do Standard Oil Company v New Jersey. Farish vybuodoval v Texasu impérium Humble-Standard zahrnující ropovody a rafinerie. Světová finanční krize vedla v roce 1931 ke spojení Harrimanovy banky s britskou Brown Brothers. Už jsem to řešil v minulé kapitole. Bývalý partner britské Brown Brothers, guvernér Bank of England Montagu Norman a Hjalmar Schacht horečně navštěvovali New York a připravovali nový Hitlerův režim pro Německo. Nejdůležitější americkou politickou událostí v rámci těchto příprav Hitlera byl Třetí mezinárodní kongres o eugenice, který se konal v Americkém přírodovědném muzeu v New Yorku mezi 21. až 23. srpnem 1932. Na tento kongres dohlížela Mezinárodní federace eugenických společností. Toto setkání se zabývalo zamezováním Afroameričanů a dalších „podřadných a sociálně nedostatečných skupin“ v rozmnožování, rozšiřování jejich počtu a slučování s jinými.

Italská fašistická vláda vyslala na tento americký kongres oficiálního zástupce. Sestra Averella Harrimana Mary žila ve Virginii. Její stát dodal řečníka o „rasové čistotě“, W. A. Pleckera, virginského komisaře pro životní statistiku. Plecker prý delegáty okouznil svým vyprávěním o boji za zastavení míšení ras a mezirasového sexu ve Virginii. Jednání amerického kongresu bylo věnované matce Averella Harrimana. Právě ona se zasloužila o založení hnutí o rasové vědě v Americe už v roce 1910, kdy vybuodovala Eugenics Record Office jako pobočku Galtonovy národní laboratoře v Londýně. Averell

Harriman osobně zařídil přepravu nacistických ideologů z Německa do New Yorku na tuto konferenci společností Hamburg-America Line.

Nejznámějším z těchto přepravovaných nacistických ideologů byl Doktor Ernst Rudin, psychiatr z Ústavu císaře Viléma pro genealogii a demografii v Berlíně. Právě tady Rockefellerova rodina zaplatila Doktoru Rudinovi celé patro, aby tam mohl provádět svůj eugenický výzkum. Doktor Ernst Rudin, šéf německé Společnosti pro rasovou hygienu, jen o několik let později vypracoval nacistické zákony proti Židům, Cikánům a Slovanům. Doktor Rudin vystoupil na 43. zasedání Mezinárodní federace v Mnichově v roce 1928 s přednáškou na téma Duševní aberace a rasová hygiena, zatímco ostatní Němci a Američané hovořili o míšení ras a sterilizaci neschopných. Doktor Rudin také vedl německou delegaci na kongresu duševní hygieny ve Washingtonu v roce 1930. Na Harrimanově newyorském eugenickém kongresu v roce 1932 byl Ernst Rudin jednomyslně zvolený prezidentem Mezinárodní federace eugenických společností. Bylo to uznání doktora Rudina jako zakladatele Německé společnosti pro rasovou hygienu, jehož spoluzakladatelem byl viceprezident Eugenické federace Alfred Plotz.

Opravdu poctivé kutání historickými archivními materiály nám postupně odhalí celé brutální spojení Američanů a nacistů nejen v rámci podnikání, ale i v rámci eugeniky, sterilizací a rasové hygieny. Toto americko-nacistické eugenické hnutí se věnovalo sterilizaci duševně nemocných v rámci rasové hygieny, popravám duševně chorých, zločinců a nevyлéčitelně nemocných v rámci eutanasiie a eugenickému očištění rasy zabráněním narození dětí rodičům z „méněcenných“ krevních skupin v rámci kontroly porodnosti. Ještě předtím, než se osvětimský tábor smrti stal pojmem, tyto britsko-americko-evropské skupiny otevřeně vyzývaly k eliminaci neschopných, a to i násilím a silou. O deset měsíců později, v červnu 1933, vystoupil Hitlerův ministr vnitra Wilhelm Frick na eugenickém shromáždění v nové Třetí říši. Frick označil Němce za zdegenerovanou rasu a odsoudil pětinu německých rodičů za to, že rodí slabomyslné a defektní děti.

Následující měsíc napsal Dr. Ernst Rudin na Frickovo zadání „Zákon o prevenci dědičných chorob u potomstva“. Tento nacistický zákon o sterilizaci byl vypracovaný podle vzoru předchozích amerických zákonů ve Virginii a dalších státech. Nacisté se otevřeně inspirovali americkými eugenickými a sterilizačními zákony. Brzy byly zřízeny zvláštní soudy pro sterilizaci

německých duševně nemocných, slepých, hluchých a alkoholiků. V těchto kategoriích bylo sterilizováno čtvrt milionu osob. Rudin, Plotz a jejich kolegové vycvičili celou generaci lékařů a psychiatrů jako sterilizátory a vrahy. Když začala válka, eugenici, lékaři a psychiatři obsadili novou agenturu T4, která plánovala a dohlížela na masové zabíjení, nejprve ve střediscích eutanazie. V těchto střediscích eutanazie byly titíž lidé, kteří byli nejprve podrobeni sterilizaci, teď vyvraždění. Jejich mozky posílané v dávkách po 200 k experimentálním psychiatrům.

V roce 1933, kdy se objevilo to, čemu Hitler říkal nová rasa, jmenoval John D. Rockefeller mladší Williama Farishe předsedou představenstva společnosti Standard Oil New Jersey. V roce 1937 se Farish stal prezidentem a generálním ředitelem. Farish přestěhoval své kanceláře do Rockefellerova centra v New Yorku, kde trávil hodně času s Hermannem Schmitzem, předsedou představenstva společnosti IG Farben. Jeho společnost platila reklamního pracovníka Ivyho Lee, aby psal pro IG Farben nacistickou propagandu a dostával ji do amerického tisku. Teď, když byl mimo Texas, se Farish ocitl v přepravním byznysu, podobně jako rodina Bushových. Najímal nacistické německé posádky na tankery Standard Oil. Farish také najal Emila Helffericha, předsedu společnosti Hamburg-America Line, jako předsedu také dceřiné společnosti Standard Oil Company v Německu. O tom jsem také hovořil, ale raději to ještě opakuji.

Toto propojení jejich nacistických operací v Německu řadilo Farishe spolu s Prescottem Bushem do malé, vybrané skupiny mužů, kteří operovali ze zahraničí prostřednictvím Hitlerovy revoluce a počítali s tím, že nebudou nikdy potrestaní. V roce 1939 se Farishova dcera Martha provdala za synovce Averella Harrimana, Edwarda Harrimana Gerryho. Farishovi příbuzní se stali společníky Prescottta Bushe na Broadwayi 59. Předseda Hamburg-America Line a německé divize Rockefellerovy Standard Oil, nacista Emil Helfferich, byl oprávněný vypisovat šeky Heinrichu Himmlerovi, šéfovi nacistických SS, na zvláštní účet Standard Oil. Tento účet spravoval bankéř baron Kurt von Schroeder. Bankéře Schroedera jsem také řešil v jedné z minulých kapitol.

Zatímco Prescott Bush unikl veřejné kritice, William Farish byl podrobený intenzivní veřejné palbě. Zhroutil se a 29. listopadu 1942 zemřel na infarkt. Farishova rodina byla odhazením úzké spolupráce s nacisty zdrcená.

Ani ne tak ze spolupráce jako takové, to jim nevadilo, ale ze samotného odhalení. Syn William Stamps Farish mladší, poručík 45. armádního letectva, byl poníženy veřejným odhalením, že jeho otec tankoval palivo do nepřátelských letadel. O šest měsíců později zemřel při nehodě při výcviku v Texasu. Po této dvojí smrti mělo jmění, které tvořila velká část zisků Standard Oil z Texasu a nacistického Německa, připadnout malému čtyřletému vnukovi Williamu Stampu Farishovi třetímu. William Farish se stal multimilionářem v Texasu, s investicemi v mnoha cizích zemích a s řadou exotických kontaktů s přesahem do zpravodajského a finančního světa, zejména ve Velké Británii.

Po absolvování Yaleovy univerzity v roce 1948 odletěl George Bush starší firemním letadlem do Texasu a nechal se zaměstnat ve firmě Dresser Industries svého otce Prescottta. Za několik let mu pomohl jeho strýc George Herbert Walker a Farishovi britští bankéřští přátelé, aby ho uvedli do podnikání v oblasti spekulací s ropnými nemovitostmi. Brzy potom George Bush starší založil společnost Zapata Oil Company, která umisťovala ropné vrty do určitých lokalit, o které měly angloamerické tajné služby velký strategický zájem. William Farish byl ve svých 25 letech osobním asistentem George Bushe staršího v Bushově neúspěšné kampani do Senátu v roce 1964. William Farish použil právě ty osvětimské peníze, aby finančně podpořil George Bushe a investoval do Zapaty. Když byl Bush starší v roce 1966 zvolený do amerického Kongresu, William Farish se stal členem představenstva Zapaty. Když se George Bush starší stal v roce 1980 viceprezidentem prezidenta Reagana, majetek rodiny Farishů a Bushů se opět zcela tajně propojil.

Závěr

To je všechno pro tento díl klanu Bushů. Co uslyšíte ve druhém díle? Podívám se na další spojení Bushů s rodinami, které prosazovaly čistou formu eugeniky, chceme-li, rasové hygieny, tak, jak ji razil Hitler a nacisté. Půjde o rodiny Draperovy a Grayovy. Nejde ale pouze o rodiny, kterými se Bushovi obklopovali, ale i sami Bushové měli tyto eugenické sklony. George Bush starší v americkém Kongresu vystoupil v roce 1969 a hovořil tam o tom, že růst populace je nemoc. Kariéra Bushe staršího pokračovala dál. V 70. letech se stal doslova klonem Henryho Kissingera. Bush starší totiž působil jako velvyslanec Ameriky při OSN v New Yorku. Potom Bush starší odjel na další pozici do čínského Pekingu. Bush spolu s Kissingerem podporovali kambodžské Rudé Khmery a Pol Pota. Mám o tom nezvratné důkazy, které předložím v příštím díle. Američané dokonce trénovali jednotky Rudých Khmerů. Nakonec se podívám na rozvětvenou rodinu bin Ládinů, která začla působit v obrovském počtu v Americe. Co dělali jednotliví členové bin Ládinů? Nechte se překvapit. Stejně tak se podívám ve zkratce na rod Saúdů, což bylo něco podobného. Nebudu rozebírat složité vrstvené struktury obchodů, spleťtých vazeb a kontaktů, ale podívám se na to skutečně ve zkratce a v globále, protože spolupráce Američanů a Saúdů je notoricky známá.

2. díl

Stručně shrnu, čemu jsem se věnoval v minulém díle ságy klanu Bushů. Podíval jsem se na rané roky studia Prescottta Bushe, dědy George Bushe mladšího na Yale. Jak se zpřátelil s Harrimanovými i Rockefellerovými. Zmínil jsem také obchodníky se smrtí během první i druhé světové války, kteří prodávali zbraně jak Británii, Americe, tak i Sovětskému svazu, později nacistům v Německu i fašistům v Itálii. Novomanželům Prescotttu a Dorothy Bushovým se začlo dařit díky těsnému svazku s Harrimanovými. Podíval jsem se na Hamburg-America Line a začátky Harrimanovy banky. Probral jsem velmi podrobně nacistické partnery Bushů a Harrimanů, což představuje jakési volné pokračování mé trilogie Utajení démoni nacismu. Minulý díl jsem završil první rodinou, se kterou jsou Bushové výrazně spjatí. A to rodinu Ferishových. Právě v těchto rodinách, které všechny prosazovaly eugeniku, rasovou hygienu a čistotu rasy, budu pokračovat dál.

Rasová hygiena: Bushové a Draperovi

20 let předtím, než se Bush starší stal americkým prezidentem, přivedl dva profesory rasové vědy před republikánskou pracovní skupinu pro zemské zdroje a populaci. Jako předseda pracovní skupiny si tehdejší kongresman George Bush starší pozval profesory Williama Shockleyho a Arthura Jensena, aby výboru vysvětlili, jak údajně prudce rostoucí porodnost Afroameričanů vede ke snižování počtu Američanů. K tomuto neonacistickému rasistickému teoretikovi Williamu Shocklymu se ještě vrátím, ale abych teď netříštil dynamiku Draperových. Potom Bush starší osobně shrnul pro americký Kongres svědectví, které jeho obhájci černošské podřadnosti poskytli pracovní skupině. George Bush starší uspořádal slyšení o hrozbě, kterou představují černošské děti, 5. srpna 1969. Bushovy obsesivní úvahy na toto téma vedl rodinný přítel, generál William Draper mladší, zakladatel a předseda Výboru pro populační krizi a místopředseda Federace plánovaného rodičovství. William Draper dlouho řídil americkou veřejnou diskusi o takzvané populační bombě v nebýlých oblastech světa. Pojdme se podívat na to, jak se Bushova rodina s generálem Draperem seznámila.

William Draper mladší se k Bushovu týmu připojil v roce 1927, kdy byl najatý newyorskou investiční bankou Dillon Read. Jak víme, tato banka také obchodovala s nacisty. Draper dostal ve firmě nové pracovní místo - staral se o účet Fritze Thyssena. Připomeňme si, že v roce 1924 založil Fritz Thyssen svou Union Banking Corporation v bance George Herberta Walkera na adrese Broadway 39 na Manhattanu. Šéf banky Dillon Read, Clarence Dillon, začal spolupracovat s Fritzem Thyssenem někdy potom, co se s ním poprvé setkal Averell Harriman. Bylo to přibližně v době, kdy Fritz Thyssen začal financovat politickou kariéru Adolfa Hitlera. V lednu 1926 vytvořil Dillon Read společnost German Credit and Investment Corporation v Newarku ve státě New Jersey a v německém Berlíně. Téhož roku Dillon Read vytvořil společnost German Steel Trust, která zahrnovala zájmy rodiny Thyssenů v New Yorku a Londýně. William Draper mladší se stal ředitelem, viceprezidentem a asistentem pokladníka společnosti German Credit and Investment Corporation. Jeho předmětem činnosti byly krátkodobé půjčky a triky finančního managementu pro Fritz Thyssena a German Steel Trust.

Draperovi klienti sponzorovali Hitlerův teroristický převrat. Jeho klienti vedli budování nacistického válečného průmyslu. Jeho klienti vedli válku proti Spojeným státům. Nacisté byli Draperovými přímými partnery v Berlíně a New Jersey. Frederic Brandi, jehož otec byl vrcholným představitelem německého ocelářského trustu, se v roce 1926 přestěhoval do Ameriky a působil jako Draperův společník v Newarku. Draperova role pro banku Dillon Read byla klíčová. Německá úvěrová a investiční společnost German Credit and Investment Corporation byla „zástěrkou“ pro banku Dillon Read. Měla totiž stejnou adresu v New Jersey jako společnost U.S. & International Securities Corporation a jako pokladník obou firem působil stejný člověk. Clarence Dillon a jeho syn C. Douglas Dillon byli řediteli U.S. & International Securities, která se dostala do centra pozornosti, když byl Clarence Dillon v roce 1933 předvedený před slavné slyšení senátního bankovního výboru. Ukázalo se, že U.S. & International Securities byla jednou z velkých spekulativních pyramidových her, která připravila akcionáře o stovky milionů dolarů. Tato investiční politika vedla k rozkladu americké ekonomiky.

V roce 1932 William Draper mladší financoval náš známý Mezinárodní eugenický kongres jako podpůrný člen. Tento kongres jsem řešil v minulé kapitole rodiny Farishových. William Draper pomáhal vybrat Ernsta Rudina jako šéfa světového eugenického hnutí. Farish, jak jsme slyšeli v minulé kapitole, byl v roce 1942 veřejně odhalený, poníženy a zničený. Těsně před Farishovou smrtí byla v tichosti zabavená a zavřená nacistická bankovní kancelář Prescottta Bushe. Ale Prescottův blízký přítel a partner v podniku s Fritzem Thyssenem, William Draper mladší, ani nezemřel ani ze spolupráce s nacisty nevycoval. Draper se po celý rok 1942 uváděl jako ředitel Německé úvěrové a investiční společnosti a firma byla zlikvidovaná až v listopadu 1943. Ale byla válka. Draper, plukovník z předchozí vojenské služby, odešel na pacifickou frontu a stal se generálem.

Nacistický režim kapituloval v květnu 1945. V červenci 1945 byl generál Draper povolán americkými vojenskými vládními orgány v Německu do Evropy. Draper byl jmenován vedoucím ekonomického oddělení americké kontrolní komise. Byl pověřený rozebráním nacistických korporátních kartelů. Má to překvapivé, ale naprosto logické zdůvodnění. Draper toho o této problematice hodně věděl! Generál Draper, který strávil zhruba 15 let financováním a řízením nejspínavějších nacistických podniků, byl teď najednou

oprávněný rozhodovat o tom, kdo byl odhalený, kdo prohrál a kdo si ponechal svůj podnik a v podstatě i o tom, kdo bude stíhaný za válečné zločiny. Draper ovšem nebyl v rámci poválečné okupační vlády ojedinělý. Vezměme si případ Johna McCloye, amerického vojenského guvernéra a vysokého komisaře v Německu mezi lety 1949 až 1952. Toho jsem částečně probíral v mém pořadu Nacistické kořeny Evropské unie.

Na základě pokynů své advokátní kanceláře na Wall Streetu žil McCloy rok v Itálii, kde působil jako poradce fašistické vlády Benita Mussoliniho. Jako důvěrný spolupracovník Harrimanovy a Bushovy banky seděl McCloy na pozvání nacistických pohlavářů Rudolfa Hesse a Hermanna Göringa v lóži Adolfa Hitlera na olympijských hrách v Berlíně v roce 1936. William Draper mladší byl jako „konzervativec“ spojený s „liberálním“ americkým ministrem financí Henrym Morgenthauem ve zlomyslné hře. Morgenthau požadoval, aby bylo Německo jako národ zcela zničené, aby byl zrušený jeho průmysl a aby se stalo čistě okrajovou zemí. Jako ekonomický šéf v letech 1945 a 1946 Draper chránil Německo před Morgenthauovým plánem. Tyto dva plány, buď zničení Německa nebo uchování Německa, jsem řešil v mém pořadu Jak Američané prali nacistické zlato. Po několika letech služby v americké vládě byl generál Draper v roce 1958 jmenovaný předsedou výboru, který měl prezidentu Dwightu Eisenhowerovi radit ohledně správného postupu při poskytování americké vojenské pomoci jiným zemím. V té době byl Prescott Bush senátorem za Connecticut, důvěrným přítelem a golfovým partnerem ředitele národní bezpečnosti Gordona Graye a také významným golfovým partnerem Dwighta Eisenhowera. Prescottův bývalý právník z dob nacismu John Foster Dulles byl ministrem zahraničí. Jeho bratr Allen Dulles, který dříve působil ve Švýcarsku, kde jednal s nacisty o jejich roli v poválečném Německu, byl šéfem CIA.

Toto přátelské prostředí dodalo generálu Draperovi odvalu k tomu, aby se svým poradním výborem pro vojenskou pomoc provedl husarský kousek. Změnil zkoumané téma. V následujícím roce Draperův výbor doporučil, aby americká vláda reagovala na údajnou hrozbu populační exploze vypracováním plánů na vylidňování chudších zemí. Navrhoval, aby byl nárůst světové nebílé populace považovaný za nebezpečný pro národní bezpečnost Spojených států. Prezident Eisenhower toto doporučení odmítl. V následujícím desetiletí však generál Draper založil „Komisi pro populační krizi“ a „Dra-

perův fond“ a spojil se s rodinami Rockefellerů a Du Pontů, aby propagoval eugeniku jako „kontrolu populace“. Administrativa prezidenta Lyndona Johnsona, kterému generál Draper v této věci radil, začala prostřednictvím americké Agentury pro mezinárodní rozvoj USAID financovat kontrolu porodnosti v tropických zemích.

Generál Draper byl guru George Bushe staršího v populační otázce. Byly tu ovšem také Draperovy peníze a Draperovy konexe na Wall Street a v zahraničí. Draperův syn a dědic, William Draper třetí, byl v roce 1980 spolupředsedou pro finance, národní organizace Bush-for-President. V době, kdy byl George Bush starší v Bílém domě, stál Draper mladší v čele depopulačních aktivit Organizace spojených národů po celém světě. Generál Draper byl do roku 1953 viceprezidentem banky Dillon Read, která obchodovala s nacisty. V padesátých a šedesátých letech tu byl šéfem Frederic Brandi, Němec, který byl Draperovým společníkem pro nacistické investice a jeho osobním kontaktním mužem s nacistickým German Steel Trust. Od roku 1954 byl Brandiho partnerem Nicholas Brady, který ho v roce 1971 nahradil ve funkci výkonného ředitele firmy. Nicholas Brady byl předsedou volební kampaně svého přítele George Bushe staršího v New Jersey v roce 1980. Po celou dobu Bushova prezidentství zastával funkci ministra financí Spojených států.

Rasová hygiena: Bushové a Grayovi

Ve zprávě z roku 1991 agentura Williama Drapera třetího tvrdila, že v průběhu devadesátých let bude chirurgicky sterilizováno 254 milionů párů a že při zachování současných trendů bude v Portoriku a Panamě chirurgicky sterilizováno 80 procent žen. Americká vláda tyto sterilizace přímo platila. Mexiko bylo na prvním místě mezi cílovými zeměmi na seznamu, který byl sestavený v červenci 1991 na strategickém zasedání USAID. Na druhém místě byla Indie a na třetím Brazílie. Na základě smlouvy s Bushovou administrativou pracoval americký personál na základnách v Mexiku a prováděl operace na milionech mexických mužů a žen. Uznávanou strategií tohoto programu byla sterilizace těch mladých dospělých, kteří ještě nezaložili rodinu. V rámci těchto depopulačních projektů byla značná částka vynakládána na politickou a psychologickou manipulaci cílových národů a na poměrně zjevné podvracení jejich náboženství a vlád. V této věci měl Bush starší k dispozici radu odborníků. Boyden Gray byl poradcem George Bushe staršího od voleb v roce 1980. Jako hlavní právník Bílého domu mohl Boyden Gray provést Bushe staršího nebezpečím a složitostí vedení takové depopulační války proti obyvatelům třetího světa.

Gray zatraceně dobře věděl, jak se takové věci dělají. Když bylo Boydenu Grayovi čtyři až pět let, organizoval jeho otec pilotní projekt současného celosvětového sterilizačního programu, a to z domácnosti rodiny Grayových v Severní Karolíně. Začal v roce 1946. Eugenické hnutí hledalo způsob, jak v Americe znovu začít po fiasku s nacisty. Nacistické tábory smrti, jako byla Osvětim, právě tehdy zasáhly svědomí celého světa. Americká sterilizační liga chtěla znovu začít. Nejprve musela překonat nervozitu veřejnosti z šílenců, kteří navrhovali likvidaci „méněcenných“ a „vadných“ lidí. Liga se pokusila vynořit v Iowě, ale kvůli negativní publicitě musela ustoupit. Rozhodli se pro Severní Karolínu, kde rodina Grayových mohla hrát perfektní roli hostitele. Díky kontaktům s britským impériem se dědeček Boydena Graye, Bowman Gray, stal hlavním vlastníkem tabákové společnosti R. J. Reynolds Tobacco. Boydenuv otec Gordon Gray tehdy založil lékařskou školu Bowman Gray Medical School, k čemuž využil zděděné akcie tabákové společnosti. Tato lékařská fakulta už byla eugenickým centrem. Když tento eugenický experiment začínal, žila v jeho domácnosti prateta Gordona

Graye, Alice Shelton Grayová, která ho od dětství vychovávala. Teta Alice založila Ligu pro zlepšení lidského života. Byla to severokarolínská pobočka národního eugenického sterilizačního hnutí. Teta Alice byla oficiálním vedoucím eugenického experimentu mezi lety 1946 až 1947.

Pod Alicí Grayovou pracoval Doktor Claude Nash Herndon, kterého Gordon Gray jmenoval docentem lékařské genetiky na jejich Bowman Gray Medical School. Dr. Clarence Gamble, dědic jmění firmy Proctor and Gamble, byl vedoucím národních terénních operací sterilizátorů. Tento eugenický experiment probíhal následovně. Všechny děti zapsané ve školním obvodu Winston-Salem ve státě New York byly podrobené speciálnímu testu inteligence. Děti, které dosáhly nižšího skóre než určitá libovolně nízká hranice, byly rozříznuté a chirurgicky sterilizované. Část pasáže oficiální zprávy tohoto eugenického projektu pod vedením rodiny Grayových uvádí:

„Ve Winston-Salemu a v (nedalekém) Orange County v Severní Karolíně se terénní výbor (Sterilizační ligy) podílel na testovacích projektech, jejichž cílem bylo identifikovat děti školního věku, které by měly být uvážené pro sterilizaci.“

Lékařská škola Bowmana Graye se dlouho zajímala o eugeniku a sestavila rozsáhlé historie rodin nesoucích dědičné choroby. V roce 1946 Doktor Claude Nash Herndon učinil prohlášení pro tisk o používání sterilizace k zabránění šíření dědičných chorob. Prvním krokem po zadání mentálních testů žákům základních škol, byla interpretace a zveřejnění výsledků. V Orange County výsledky ukázaly, že tři procenta dětí školního věku byly buď nepřítelné, nebo slabomyslné. Potom terénní výbor najal sociálního pracovníka, který každý případ prověřil a všechny případy, u kterých byla indikovaná sterilizace, předložil Státní eugenické komisi, která měla podle zákona Severní Karolíny pravomoc nařídít sterilizaci. Mezi lety 1950 až 1951 vedl John Foster Dulles, tehdejší předseda Rockefellerovy nadace, a John D. Rockefeller třetí sérii cest po světě, na kterých se zaměřovali na nutnost zastavit expanzi nebělošského obyvatelstva. V listopadu 1952 Dulles a Rockefeller založili Populační radu, na kterou Rockefellerova rodina poskytla desítky milionů dolarů. Řešil jsem to obšírně v mé trilogii Depopulace planety.

Vidíme tady, že stačilo jen pár let po válce, a eugenická mašina pokračovala dál. Druhá světová válka nebyla ničím víc než pouhým zádrhelem pro tuto globální eugenickou mašinu. Stejně jako opětovné získání patentů

rozštěpených korporací z IG Farbenu, kdy její nacističtí ředitelé byli pár let po Norimberku osvobozeni a pokračovali v tom, co prováděli během a před druhou světovou válkou. Opět válka pro globální mašinu byla jen drobným zádrhelem, desetiletým zpožděním jejich plánů. Hned po válce se eugenická mašina začla znovu rozjíždět. V té době Americká eugenická společnost, stále ještě opatrná z nedávné špatné publicity kolem Hitlera, opustila své staré sídlo na Yaleově univerzitě. Společnost přestěhovala své sídlo do kanceláře Populační rady a obě skupiny splynuly. Dlouholetý tajemník Americké eugenické společnosti Frederick Osborne se stal prvním prezidentem Populační rady.

V roce 1953, kdy se činnost Americké eugenické společnosti rozšířila pod Rockefellerovou záštitou, se jejím prezidentem stal sterilizátor dětí rodiny Grayových, Dr. Claude Nash Herndon. Mezitím byla v Londýně v kancelářích Britské eugenické společnosti založená Mezinárodní federace plánovaného rodičovství. Eugenika z druhé světové války a před ní byla opět oživená v celé své síle. George Bush byl americkým velvyslancem při OSN v roce 1972, kdy na popud Bushe a jeho přátel americká Agentura pro mezinárodní rozvoj USAID poprvé uzavřela oficiální smlouvu se starou Americkou sterilizační ligou. Liga si ještě dvakrát změnila název a nyní se jmenovala „Asociace pro dobrovolnou chirurgickou antikoncepci“. Americká vláda začala této staré fašistické skupině platit za sterilizaci nebělochů v cizích zemích. Experiment rodiny Grayových byl úspěšný. V roce 1988 podepsala americká Agentura pro mezinárodní rozvoj USAID poslední smlouvu se starou Sterilizační ligou, alias Sdružením pro dobrovolnou chirurgickou antikoncepci. Američané se tím zavázaly, že budou v budoucnu pokračovat ve své činnosti. To se také stalo na Haiti, kde sterilizovali zhruba 200 000 žen, a v Peru, kde sterilizovali 300 000 žen. Oba dva sterilizační projekty v 90. letech. Řešil jsem to opět v mém pořadu Depopulace planety, ale také v pořadu Haiti, Somálsko západu.

Američané sterilizovali masově ženy v Mexiku nebo Portoriku. Ale abychom pochopili zřůdnost těchto projektů, musíme si namapovat rodiny kolem klanu Bushů, včetně Bushů samotných. Rodiny Farishových, Draperových a Grayových, kteří pracovali v čele těchto sterilizačních depopulačních projektů. Sám George Bush starší k tomu vypracovával zprávy do amerického Kongresu. Musíme opět chápat spolupráci špiček této pyramidy rodin

kolem exprezidenta Bushe staršího. Všechny tyto stvůry pracovaly na masivních depopulačních a sterilizačních projektech stejně zrudně jako to prováděli nacisté, se kterými opět všechny tyto stvůry spolupracovaly. Nedivte se mě proto, že stvůry nazývám stvůramy. Po odhalení těchto skutečností, je to ještě slabé slovo. Jak to s námi asi myslí globální mocenská klika těchto gaunerů dnes? Skutečně si ještě někdo soudný myslí, že jim tak záleží na našem zdraví, že z toho chudáci nemůžou usnout? Narážím na agendu Covid. Že do nás chtějí nabodat 4 jehly za rok. Fakt si někdo myslí, že tyto stvůry od Rockefellerů přes Bushe až po tyto rodiny Farishových, Draperových nebo Grayových.

Bush v Kongresu: Růst populace je nemoc!

Prescott Bush a Harrimanové, kteří podporovali klíčové nacisty, byli paradoxně po válce v bezpečí. Prescottův syn, George Bush starší, budoucí americký prezident, byl také v bezpečí. V únoru 1945 doprovázel Prescottův šéf Averell Harriman, prezidenta Franklina Roosevelta na osudové vrcholné setkání se sovětským vůdcem Josifem Stalinem na Jaltě. V dubnu Roosevelt zemřel. Dohoda dosažená na Jaltě, která požadovala svobodné volby v Polsku po skončení války, nebyla nikdy prosazena. V následujících osmi letech po válce byl Prescott Bush Harrimanovou oporou v newyorském finančním světě. Harrimanova klika se zmocnila amerického národněbezpečnostního aparátu, a tím otevřela bránu a vpustila dovnitř rodinu Bushů. Po svých službách německé nacistické straně strávil Averell Harriman několik let jako prostředník mezi britskou, americkou a sovětskou vládou ve válce o zastavení nacistů. Mezi lety 1943 až 1946 byl velvyslancem v Moskvě. Prezident Harry Truman jmenoval Harrimana v roce 1946 velvyslancem USA ve Velké Británii.

Jednoho dne roku 1946 byl Harriman na obědě s bývalým britským premiérem Winstonem Churchillem, když mu Truman zatelefonoval. Harriman se Churchilla zeptal, zda by neměl přijmout Trumanovu nabídku vrátit se do USA jako ministr obchodu. Podle Harrimanova vyprávění mu Churchill odpovídal. „Rozhodně. Centrum moci je ve Washingtonu.“ Posuňme se o několik let dál, a to na konec 60. let, kdy byl Washington stále centrem moci. Tehdy výrazně posilovalo malthusiánské hnutí, které usilovalo o depopulaci planety. Ve zkratce řečeno se jednalo o anglosaskou nadvládu nad planetou. To znamená, že bylo třeba zabránit množení nebílých a neanglosaských obyvatel a pokud možno je zdecimovat, aby se zabránilo zpochybnění anglosaské nadvlády. Černé, rudé a žluté rasy se měly likvidovat, aby se snížil jejich vojenský a ekonomický potenciál. Pokud je to možné, mělo by být podle názoru oligarchů nebělošské obyvatelstvo v oblastech s velkým ropným a jiným strategickým surovinovým bohatstvím zcela vyhlazeno, aby tyto oblasti mohly být znovu kolonizované anglosaskou nadřazenou rasou, která bude suroviny využívat do budoucna.

V těchto bodech vidíme George Bushe staršího v akci během jeho působení v americkém Kongresu. Existuje velký důvod, proč se američtí elitáři jako Harrimanové a Bushové stali takovými fanatiky eugeniky a redukce populace. Souvisí to s postavením těchto rodin v angloamerické hierarchii. K tomu, aby člověk získal postavení v oligarchii, je nutné mít šlechtický patent sahající minimálně sto nebo dvě století zpátky. To uvádí rodiny jako Harriman nebo Bush do faktického statusového šílenství. Když byl Averell Harriman ještě dítě, prezident Theodore Roosevelt veřejně napadl jeho otce, stavitele železnic E. J. Harrimana, jako loupeživého barona a veřejné ohrožení země. Jeden ze spolupracovníků Averella Harrimana na ministerstvu zahraničí kdysi vyprávěl, že mladší Harriman a vlastně i zbytek jeho rodiny se nikdy nevyrovnal s kolosálním ponížením, které tento incident způsobil. Tato zajímavá skutečnost vrhá světlo na neúnavné úsilí Averellovy matky vykoupit rodinné postavení a vážnost financováním eugenického výzkumu, který měl zkoumat kriminální sklony těch nenapravitelných nižších vrstev a mentálně defektních.

Harrimanovi byli implicitně odlišnou rasou. Rodokmen Bushů vykazoval své vlastní závažné slabiny, pokud byl zkoumaný v referenčním rámci transatlantické angloamerické oligarchie dvacátého století. To nepochybně propůjčovalo Georgeově fanatické snaze o rasovou čistotu v sálech Kongresu další fanatismus. V roce 1969 Bush starší ve Sněmovně reprezentantů prohlásil, že pokud nebude hrozba růstu lidské populace „rozpoznána a zvládnutá, vyřeší ji za nás hladomor, mor a válka“. Bush starší opakovaně přirovnával populační růst k nemoci. Ve svém vystoupení v americké sněmovně 30. července 1969 přirovnal boj proti viru dětské obrny ke křížovému tažení za snížení světové populace. Naléhal na federální vládu, aby zintenzivnila úsilí o kontrolu populace, a řekl:

„Máme jasný precedens: Když byla objevená Salkova vakcína, byly zahájené rozsáhlé programy na její distribuci. Nevidím důvod, proč by podobné programy osvěty a pomoci při plánování rodiny neměly být v masovém měřítku zavedené i ve Spojených státech.“

Bush starší patřil k malé skupině kongresmanů, kteří se úspěšně spojili, aby prosadili hlubokou změnu oficiálního postoje americké politiky vůči populačnímu růstu. Bush starší a jeho spolek se s vervou chopili ideologie „omezení růstu“ a usilovali o přijetí zákonů, které institucionalizovaly kont-

rolu populace jako domácí i zahraniční politiku USA. Bush zahájil svou malthusiánskou činnost ve Sněmovně reprezentantů v roce 1968, tedy v roce, kdy papež Pavel šestý vydal encykliku *Humanae Vitae*, která obsahovala prorocké varování před nebezpečím nátlaku ze strany vlád za účelem kontroly populace. To byla přímá výzva k transformaci kulturního paradigmatu, kterou Bush starší a další prosazovali. Nebylo to poprvé ani naposledy, co Bush starší přímo zaútočil na Svatý stolec. Jen několik dní po vydání *Humanae Vitae* Bush starší prohlásil:

„Rozhodl jsem se energicky podpořit kontrolu populace jak ve Spojených státech, tak ve světě.“ A také se pustil do papeže: „Pro ty z nás, kteří v této otázce cítí tak silně, byla nedávná encyklika velmi skličující.“ Bush starší také zřídil zvláštní republikánskou pracovní skupinu, která fungovala jako fórum pro nejzarytější malthusiánské ideology. Stejně jako jeho otec Prescott, podporoval Bush starší organizaci Plánované rodičovství (Planned Parenthood) při každé příležitosti. Opakovaně vystupoval na půdě Sněmovny reprezentantů a chválil práci plánovaného rodičovství. V roce 1967 Bush vyzval k tomu, aby „vládní agentury ještě těsněji spolupracovaly s fungujícími soukromými agenturami, jako je Plánované rodičovství“. O rok později vyzval zájemce o „podporu věci plánování rodiny“, aby „zavolali do místního centra plánovaného rodičovství“ a nabídli „pomoc a podporu“. Bush starší zdůraznil, že se rodí více dětí do nebílých chudých rodin než do bílých. Černoši si podle něj musí uvědomit, „že nemohou doufat, že získají větší podíl na americké prosperitě, aniž by snížili porodnost....“

Mezi nejvýznamnější Bushovy příspěvky k neomalthusiánské věci během jeho působení v Kongresu patřila jeho role v Republikánské pracovní skupině pro zemské zdroje a populaci. Tato pracovní skupina, kterou Bush starší pomáhal založit a které poté předsedal, chrlila nepřetržitý proud propagandy. Tvrdila, že svět je už vážně přelidněný, že existuje pevně stanovená hranice přírodních zdrojů a že této hranice je rychle dosahováno. Tvrdila také, že životní prostředí a přírodní druhy jsou obětované lidskému pokroku. Bushova pracovní skupina se snažila akreditovat myšlenku, že genetická kvalita lidské rasy je downbredovaná neboli snižovaná jejím populačním růstem mezi černochoy a dalšími nebělošskými, a tedy méněcennými rasami. Bushova pracovní skupina, složená z více než dvaceti republikánských kongresmanů, byla jakousi malthusiánskou avantgardní organizací, která vy-

slechla svědectví různých „rasových vědců, sponzorovala legislativu a jinak propagovala perspektivu nulového růstu.“

Během padesáti slyšení v těchto letech poskytla pracovní skupina veřejné fórum téměř všem známým fanatikům nulového růstu, od Paula Ehrlicha, zakladatele Zero Population Growth, přes rasového vědce Williama Shockleyho, až po klíčové zastánce nulového růstu zamořující federální byrokracii. Poskytnutí prestižní kongresové tribuny neonacistickému rasistickému šarlatánovi, jako byl William Shockley, rok po zavraždění Doktora Martina Luthera Kinga, poukazuje na aroganci Bushova odhodlání k eugenice. Shockley, stejně jako jeho spolumyslitel Arthur Jensen, vyvolal v 60. letech 20. století rozruch, když prosazoval svou tezi, že černoši jsou z hlediska kognitivních schopností a inteligence genově horší než běloši. Ve stejném roce, kdy ho Bush pozval, aby vystoupil před pracovní skupinou Kongresu, Shockley napsal:

„Obáváme se, že bláhová víra v sílu peněz ze sociálních dávek, nepodpořená eugenickou předvídavostí, může přispět k poklesu kvality člověka ve všech segmentech společnosti.“

Shockley otevřeně obhajoval program masové sterilizace neschopných a duševně vadných, který nazval „Bonusový plán sterilizace“. Abych to opět uvedl v kontextu předchozích kapitol: 24. července 1969 vyslechla pracovní skupina generála Williama Drapera, tehdejšího národního předsedu Výboru pro populační krizi a blízkého přítele Bushova otce Prescottta. Podle Bushova resumé Draper varoval, že populační exploze je jako stoupající příliv, a tvrdil, že „naše snahy o individuální dobro se stanou pohromou pro společnost, pokud nevyužijeme naši Bohem danou mozkovou kapacitu, abychom obnovili rovnováhu mezi porodností a úmrtností.“ Draper se obořil na katolickou církev a obvinil ji, že její odpor k antikoncepci a sterilizaci maří úsilí o kontrolu populace v Latinské Americe. O týden později Bush starší pozval ke svědectví Oscara Harkavyho, šéfa populačního programu Fordovy nadece. Ve shrnutí Harkavyho poznámek pro Kongresový záznam ze 4. srpna Bush starší uvedl:

„Populační exploze je všeobecně považovaná za jeden z nejzávažnějších problémů, s nimiž se v současnosti národ a svět potýkají. Pan Harkavy proto navrhl, abychom adekvátněji financovali populační výzkum. Zdá se být neslučitelné, že prostředky na výzkum rakoviny činí 250 až 275 milionů dolarů

ročně, což je více než osminásobek částky vynakládané na výzkum reprodukční biologie.“

To už je silné kafe a skutečný humus, protože Bush starší mezi řádky naznačuje, že by se mělo financování výzkumu úmrtí na rakovinu snížit a nechat přírodu, ať vykoná to, co je nutné. Důležitější byl pro něj výzkum eugeniky než výzkum rakoviny. V roce 1987, opět na Bushův příkaz, jmenoval prezident Reagan Drapera správcem Rozvojového programu OSN, který funguje jako pobočka Světové banky a v minulosti prosazoval snižování počtu obyvatel v zemích třetího světa. Těch zákonů a návrhů do amerického Kongresu bylo ze strany Bushe staršího a jeho republikánské kliky tolik, že by jejich výčet působil spíše nudně. Mám toho tady spousta, abych mohl tvrdit, že Bush starší byl genocidní stvůrou, který usiloval o sterilizaci chudých a neanglosaských ras. Stohy důkazů, archivních materiálů, článků a zákonů, které tady mám. Nedá se popřít, že Bush starší spolu s jeho zpřátelenými rodinami, Rockefellerovou, Fordovou a dalšími nadacemi, pokračoval tam, kde nacisté přestali. Regulovat obyvatelstvo třetího světa a jednoduše neanglosaské obyvatelstvo. To přirozeně zahrnuje i slovanskou rasu.

Bush: Kissingerův klon

George Bush starší vstoupil do fáze těsného spojení s Richardem Nixonem i Henrym Kissingerem. Bush starší byl členem Nixonova kabinetu od jara 1971 až do dne, kdy Nixon rezignoval. Jednoduše věděl, ke komu je výhodnější se přisát. Během těchto let byl prezident Nixon Bushovým patronem, poskytoval mu schůzky a nabádal ho, aby se v budoucnu těšil na větší věci. Pak tu byl Henry Kissinger, zdaleka nejmocnější postava tehdejšího washingtonského režimu. Kissinger se stal Bushovým šéfem, když se Bush starší stal americkým velvyslancem při OSN v New Yorku. Deník Washington Post se tehdy podívoval nad Bushovým vířivým programem, který byl vhodnější pro „politického aspiranta než pro diplomata“.

Tehdy sedmačtyřicetiletý Bush každé ráno vstával v sedm hodin, pak nasedl na rotoped a dvanáct minut cvičil, zatímco sledoval televizní zpravodajství, které trvalo také přesně dvanáct minut. Pojedl malou snídani a v osm hodin opustil Waldorf, aby se nechal odvézt na americkou misi při OSN v Turtle Bay, kam obvykle dorazil v 8 hodin a 10 minut. Pak si od své sekretářky, paní Aleene Smithové, přebíral noční kabelový provoz a pak se odebral na poradu se svým výkonným asistentem Tomem Laisem. Později se konaly schůzky s jeho dvěma zástupci, velvyslanci Christopherem Phillipsem a W. Tapleym Bennettem z ministerstva zahraničí. Stále s ním byl také Pete Roussel jako pracovník propagace. Pro Bushe byl šestnáctihodinový pracovní den spíše pravidlem než výjimkou. Jeho dny byly nabitě jednou schůzkou za druhou, obědy, recepcemi, slavnostními večeřemi, minimálně jednou recepcí a jednou večeří denně. Někdy se konaly i tři recepce denně, což byla docela dobrá příležitost k navazování kontaktů s podobně smýšlejícími svobodnými zednáři z celého světa. Bush starší také cestoval do Washingtonu na zasedání vlády a stále měl řečnické závazky po celé zemi, zejména pro republikánské kandidáty.

„Pokud je to možné, snažím se jít spát do půl dvanácté, „řekl Bush v roce 1971, „ale často je můj kalendář tak zaplněný, že nestíhám a musím si ho vzít s sebou domů“.

Bush starší se chlubil, že je stále „dost tvrdým“ hráčem tenisové čtyřky, dost dobrým na to, aby se mohl spojit s profesionály. Tvrdil ovšem, že

nejvíc miluje baseball. Bushovým šéfem, ještě více než prezident Richard Nixon, byl Henry Kissinger. Během těchto let se Bush starší, který si pod Kissingerem odsloužil praxi v diplomacii a světové strategii, stal doslova virtuálním Kissingerovým klonem. Chamtivost, megalomanie a zvrácenost byla tři slova, která Bushe staršího i Kissingera vystihovala nejlépe. Kissinger byl kromě jiného sionista, oddaný ekonomické, diplomatické a vojenské podpoře izraelské agrese a expanzionismu, aby udržoval Blízký východ ve zmatku a zabránil tak arabské jednotě a arabskému hospodářskému rozvoji. Kissingerovou spřízněnou duší byly osobnosti jako generál Ariel Šaron, předzvěst nekonečných válek na Blízkém východě.

V pozdějších letech se Kissinger obohacoval spekulativními nákupy nemovitostí na západním břehu Jordánu. Kissinger skupoval pozemky a budovy, které byly prakticky zkonfiskované bezbranným palestinským Arabům. Kissinger byl také poměrně prosovětský, i když to na první pohled nevypadalo. Všeobecně se uvádí, že polský agent KGB Michael Goleniewski v roce 1972 sdělil britské vládě, že před svým zběhnutím v roce 1959 viděl v Polsku dokumenty KGB, které dokazovaly, že Kissinger byl sovětským agentem. Podle Goleniewského byl Kissinger naverbovaný Sověty během své vojenské služby v Německu po skončení druhé světové války, kdy pracoval jako skromný šofér. Kissinger byl podle těchto dokumentů naverbovaný do špionážní buňky zvané Odra, kde dostal krycí jméno BOR. Některé verze tohoto příběhu také upřesňují, že tato buňka byla z velké části složena z homosexuálů a že homosexualita byla důležitou součástí způsobu, jakým Kissingera KGB vytipovala. Tyto zprávy částečně podpořil i Golicyn, další sovětský přeběhlík. Britové tuto Goleniewského zprávu předali Jamesi Angletonovi, řediteli kontrarozvědky CIA po dvacet let. Engleton ale Kissingera nikdy nevyšetřoval. Kromě toho měl Kissinger i další úzké vazby na podsvětí Meyera Lanského. Ty měly v kariéře George Bushe staršího také velký význam. Pro všechny tyto Kissingerovy zrůdnosti se teď Bush starší stal hlavním mluvčím. Přitom se stal doslova Kissingerovým klonem.

Bush v Pekingu

Díky kauze Watergate prezident Richard Nixon rezignoval, a na jeho místo nastoupil prezident Gerald Ford. Bushova kariéra tak dostala nový směr. Jen několik minut předtím, než prezident Ford poprvé předstoupil před televizní kamery s Nelsonem Rockefellerem, svým kandidátem na viceprezidenta, telefonoval Bushovi staršímu, aby mu oznámil, že jako viceprezident Bush nebyl vybrán. Zároveň ho ale ujistil, že mu jako útěchu nabídne důležitý post. O dva dny později se Bush s Fordem setkal v Bílém domě. Bush tvrdí, že mu Ford řekl, že si může vybrat mezi budoucností amerického vyslance u Svatojakubského dvora v Londýně a předložením pověřovacích listin v Elysejském paláci v Paříži. Bush prý Fordovi řekl, že nechce ani Londýn, ani Paříž, ale Peking. Jenže to nebylo dost dobře možné po aféře Watergate, kdy byl Bush starší příliš těsně spojený s Richardem Nixonem. Senát by jeho nominaci amerického velvyslance v Pekingu jistě neschválil. Další lákadla spojená s vysláním do Pekingu naznačuje skutečnost, že Bushovým předchůdcem v Pekingu byl David K. E. Bruce, který v březnu 1973 otevřel zprostředkovatelskou kancelář. Bruce byl za druhé světové války šéfem londýnské kanceláře tajné služby OSS, předchůdkyně CIA. To znamenalo, že byl šéfem všech evropských operací OSS, včetně Allena Dullese ve Švýcarsku a všech ostatních. Přítomnost Bruce, skutečné eminence anglo-americké rozvědky, v Pekingu poukazuje na význam tohoto postu, zejména v oblasti tajných a zpravodajských služeb.

Bush starší nakonec do Pekingu odjel. Služba v Pekingu znamenala další těsnou podřízenost Henrymu Kissingerovi. Kissinger Bushovi před odjezdem řekl, že politiku bude provádět přímo Kissinger sám, v kontaktu s čínskou spojkou ve Washingtonu a čínským zástupcem v OSN. Bush měl v Pekingu co dělat. Americký zprostředkovatelský úřad se nacházel v oploceném areálu v oblasti obsazené jinými zahraničními misemi na předměstí Pekingu. Venku byla po celou dobu umístěná stráž Lidové osvobozené armády. Bush v jednom rozhovoru vyprávěl, že den začínal zprávami na Hlasu Ameriky, následovala jogurtová snídaně, pak schůzky zaměstnanců a pokusy o čínské luštění úvodníků Lidového deníku. V 11:40 dostali Bush a jeho žena Barbara lekci čínštiny od své učitelky mandarínštiny, paní Tangové. Poté následoval oběd o několika chodech. Středa a sobota odpoledne byly volné, stejně jako

neděle. Bush se snažil upoutat pozornost tím, že jezdil na kole na diplomatická jednání: „Všichni byli ohromeni, zejména proto, že se to tolik lišilo od důstojného chování Davida Bruce,“ řekl jeden diplomat.

George Bush starší měl potíže se zády a našel si osteopata, který mu je léčil ve veřejných lázních. Když byl Bush v Peking

Když byl Bush v Peking

asi měsíc, přijel Henry Kissinger na jednu ze svých pravidelných návštěv, aby s pekingským vedením projednal aktuální záležitosti. Kissinger přijel se svou obvyklou armádou členů doprovodu a ochranky tajné služby. Během této návštěvy se Bush s Kissingerem vydal za vicepremiérem Deng Siao-pchingem a ministrem zahraničí Čchiao. Jednalo se o jednu ze čtyř hlášených Kissingerových návštěv, které měly přerušit Bushův pobyt. Bushův pobyt v Číně je třeba chápat v kontextu malthusiánské a genocidní politiky Kissingerova Bílého domu. Ta byla výstižně shrnutá v Memorandu 200 z 10. prosince 1974. Toto Memorandum 200, společné dílo Kissingera a jeho zástupce generála Brenta Scowcrofta, obsahovalo seznam 13 rozvojových zemí, u kterých americký Výbor pro národní bezpečnost předpokládal „zvláštní politický a strategický zájem USA“ na snížení nebo omezení počtu obyvatel. Seznam zahrnoval Indii, Bangladéš, Pákistán, Nigérii, Mexiko, Indonésii, Brazílii, Filipíny, Thajsko, Egypt, Turecko, Etiopii a Kolumbii. Demografický růst v těchto a dalších zemích třetího světa měl být zastavený a pokud možno zvrácený. Ekonomický a hospodářský růst těchto zemí, by podle memoranda, znamenal hrozbu pro Spojené státy. Podrobněji jsem toto Memorandum 200 probíral v prvním díle mé trilogie Depopulace planety.

Bush a Pol Pot v Kambodži

V době, kdy Bush pobýval v Pekingu, skončily boje ve Vietnamu, protože jihovietnamská armáda podporovaná Amerikou se zhroutila tváří v tvář rozsáhlé invazi ze severu. Šílené vietnamské dobrodružství zorganizovala Bushova vlastní síť Brown Brothers, Harriman a členové organizace Skull and Bones z Yaleovy univerzity. Když byl John Kennedy v roce 1960 zvolený prezidentem, obrátil se na partnera společnosti Brown Brothers, Harriman, Roberta Lovetta, aby mu poskytl seznam pravděpodobných kandidátů do jeho vlády. Z tohoto seznamu byli vybráni Rusk a McNamara, hlavní jestřábi ve vládě. Harriman, který začínal jako náměstek ministra pro záležitosti jihovýchodní Asie, prošel ministerstvem zahraničí za Kennedyho i Johnsona se stejným programem rozšiřování války. Nyní tato Harrimanova a Lovettova politika vedla k nevyhnutelnému debaklu. Poválečné utrpení jihovýchodní Asie však teprve začínalo. Cílem Američanů se stala nešťastná Kambodža. V čele proamerické vlády Kambodže stál maršál Lon Nol, který se dostal k moci v roce 1970, tedy v roce veřejného a masivního pozemního vpádu Ameriky do země.

Na jaře 1975 Nolova vláda bojovala o holý život proti ozbrojenému povstání komunistických guerill Rudých Khmerů, které podporovala pevninská Čína. Henry Kissinger se jako obvykle snažil sloužit zájmům Pekingu, protože prý bylo třeba zvýšit moc Číňanů a jejich aktiv, Rudých Khmerů, proti triumfujícím Severovietnamcům. Jednoduše Kissinger podporoval jedno křídlo čínských Komunistů proti druhému křídlu severovietnamských komunistů. Vytloukal klín klínem. Čína byla navíc druhou nejsilnější mocností po Sovětském svazu. Američané si tedy vybrali čínskou kartu, aby měli oporu ve výzvách Sovětům. Bylo také důležité udržet rovnováhu sil v jihovýchodní Asii, protože americká politika se hroutila. Kissingerova politika proto spočívala ve svržení proamerické Lon Nolovy vlády a jejím nahrazení Rudými Khmery podporovanými Čínou. George Bush byl jako Kissingerův styčný důstojník v Pekingu jedním z nástrojů, jejichž prostřednictvím byla tato politika prováděná. Bush starší splnil svou úlohu. Výsledek je známý světovým dějinám pod názvem Pol Potův režim, který se dopustil genocidy na vlastním obyvatelstvu, která byla proporcionálně větší než jakákoli jiná v nedávné světové historii. Pojdme se na americkou podporu Rudých

Khmerů a Pol Pota podívat blíže, abychom si vytvořili zásadní informační background pro tuto zatajovanou část historie.

Do roku 1970 stál v čele kambodžské vlády princ Sihanúk, bývalý král, který odstoupil z trůnu a stal se předsedou vlády. Navzdory mnoha svým omezením byl Sihanúk nejživotaschopnějším symbolem národní jednoty a naděje na suverenitu Kambodže. Za Sihanúka si Kambodža udržela určitou míru stability. Především se jí podařilo vyhnout se tomu, aby ji zcela pohltil vír válek v Laosu a ve Vietnamu. V roce 1969 však Nixon a Kissinger nařídili tajnou bombardovací kampaň proti severovietnamským vojákům na kambodžském území pod krycím názvem Menu. Kambodža byla vtažena do indicko-čínské války státním převratem v Phnompenhu v březnu 1970, který byl sponzorovaný Američany. Tento převrat podporovaný Američany svrhl Sihanúka ve prospěch maršála kambodžské armády Lon Nola. Jeho režim nikdy nebyl schopen dosáhnout ani špetky stability. Krátce nato, na konci dubna 1970, zahájili Nixon a Kissinger rozsáhlou americkou vojenskou invazi do Kambodže s odvoláním na využívání kambodžského území severovietnamskými ozbrojenými silami pro jejich Ho Či Minovu stezku. Jednalo se o zásobování amerických sil rozmístěných v Jižním Vietnamu. Byla obsazená oblast v Kambodži, která zasahovala hluboko do jižního Vietnamu. Princ Sihanúk, který sám sebe označoval za neutralistu, se po převzetí moci Lon Nolem usadil v Pekingu. V květnu 1970 se stal titulárním vůdcem a hlavou kambodžské exilové vlády. Tato exilová vláda byla v podstatě jednotnou frontou mezi Sihanukem a Rudými Khmery, přičemž Rudí Khmerové vykonávali většinu skutečné moci a veleli ozbrojeným silám a tajné policii. Sihanúk byl pouhou figurkou a věděl to. Italské novinářce Orianě Fallaciové v roce 1973 řekl, že „až mě (Rudí Khmerové) nebudou potřebovat, vyplivnou mě jako třesňovou pecku“.

V těchto letech byla Kambodžská komunistická strana neboli Rudí Khmerové, která v roce 1968 zahájila malé partyzánské povstání, v Kambodži zanedbatelným vojenským faktorem. Disponovala jen několika tisíci partyzánských bojovníků. Jedním z jejích vůdců byl Saloth Sar, který studoval v Paříži. Saloth Sar byl jedním z nejdůležitějších vůdců Rudých Khmerů a později se nechvalně proslavil pod svým pseudonymem Pol Pot. Rozhodující podpora Pol Pota a pozdější genocidní politiky Rudých Khmerů vždycky pocházela z Pekingu. Po roce 1970 ovšem Rudí Khmerové, kteří

byli odhodlaní okamžitě přeměnit Kambodžu v komunistickou utopii, dosáhli rychlých úspěchů. Nejdůležitější podporu k vzestupu Rudých Khmerů poskytli Kissinger a Nixon prostřednictvím systematické kampaně amerického bombardování Kambodži v roce 1973. Tato akce se nazývala Arclight. Pod záminkou zastavení útoku Rudých Khmerů na Phnompenh, uskutečnily americké síly 79 959 oficiálně potvrzených vzletů bombardérů B-52 a F-111 proti cílům uvnitř Kambodže. Při bombardování Kambodže Američané shodili 539 129 tun výbušnin. Mnoho z těchto bomb dopadlo na nejhustěji osídlené části Kambodže, včetně venkova v okolí Phnompenhu. Počet obětí tohoto amerického genocidního bombardování Kambodže se odhaduje zhruba na 500 000.

Zprávy o ničivém dopadu tohoto amerického masového bombardování nenechávají nikoho na pochybách, že rozvrátilo většinu toho, co zbylo z kambodžské společnosti. Tím pádem i poskytlo ideální podhoubí pro další rozšíření povstání Rudých Khmerů. Podobně jako katastrofa první světové války oslabil evropskou společnost, aby otevřela dveře masovým hnutím nacismu, fašismu a bolševismu. V roce 1974 Rudí Khmerové upevnili svou moc nad některými částmi Kambodže. V těchto enklávách předvedli své charakteristické metody genocidy, když obyvatele měst rozháněli na venkov a zároveň popravovali učitele, státní zaměstnance, intelektuály, někdy všechny, kdo uměli číst a psát. Tato politika se nápadně podobala politice, kterou prováděly Spojené státy v rámci operace Phoenix v sousedním Jižním Vietnamu. Henry Kissinger a další představitelé začali vidět potenciál Rudých Khmerů pro realizaci genocidní redukce obyvatelstva. Snižování obyvatel třetího světa se nyní stala oficiální doktrínou amerického režimu.

Od druhé poloviny roku 1974 se George Bush starší na této čínsko-kambodžské frontě intenzivně angažoval. Bush starší měl tu výhodu, že tajná diplomacie s Čínou v těchto dnech podléhala jen velmi malé veřejné kontrole. Bushova angažovanost v kambodžské otázce byla zjištěná na základě pozdějších rozhovorů s šéfem kabinetu prince Sihanúka, Pung Peng Čengem, a také s francouzskými a americkými úředníky, kteří byli obeznámeni s Bushovými aktivitami v Pekingu v té době. Rudí Khmerové zahájili počátkem roku 1974 útok proti Phnompenhu, který však nedosáhl svého cíle. Následujícího roku se o to pokusili znovu, když 1. ledna 1975 zahájili ofenzívu v období sucha. Záhy bylo přerušeno zásobování Phnompenhu,

a to jak na pevnině, tak po řece Mekong. 1. dubna 1975 prezident Lon Nol rezignoval a uprchl ze země pod tlakem amerického velvyslanectví. Princ Sihanúk opakovaně usiloval o přímé kontakty s Kissingerem. Koncem března 1975 se znovu pokusil otevřít kanál do Washingtonu, tentokrát s pomocí francouzského velvyslanectví v Peking. 11. dubna 1975 prezident Gerald Ford oznámil, že nebude žádat americký Kongres o další pomoc Kambodži, protože jakákoli pomoc pro Kambodžu by stejně byla „pozdě“. Ford původně žádal 333 milionů dolarů na záchranu kambodžské vlády. O několik dní později Ford otočil a žádost o pomoc obnovil, ale to už bylo opravdu pozdě. 11. dubna se americká ambasáda připravovala na dramatickou evakuaci, ale velvyslanectví zůstávalo otevřené v rámci Kissingerovy snahy přivést prince Sihanúka zpět do Phnompenhu. Sihanúk ale vydal prohlášení, ve kterém Kissingerovo pozvání odmítl a odsoudil.

Princ Sihanúk se do Phnompenhu vrátil později v roce 1975 a jeho napjaté vztahy s Pol Potem a jeho spolupracovníky se brzy projeví. Počátkem roku 1976 byl Sihanúk Rudými Khmery umístěn do domácího vězení a zdá se, že ho chtěli popravít. Sihanúk zůstal ve vazbě až do roku 1978, kdy Severovietnamci vyhnali Pol Pota a jeho jednotky z Phnompenhu a ustavili tu vlastní vládu. Když Rudí Khmerové vstoupili do Phnompenhu, okamžitě provedli masakr ve velkém měřítku. Došlo k hromadným popravám učitelů a vládních úředníků. Všech dva a půl milionu obyvatel Phnompenhu bylo vyhnáno na venkov, včetně těžce nemocných pacientů v nemocnicích. Za vlády Rudých Khmerů zahynuly více než 2 miliony Kambodžanů z celkového počtu odhadovaného na něco málo přes 7 milionů obyvatel. Podle některých odhadů genocida zabila 32 % celkové populace. Amerika a Čína, jednající společně v rámci Kissingerovy politiky, zlikvidovaly jednu kambodžskou vládu, zničily strukturu občanské společnosti v zemi, svrhly proamerickou vládu a nastolily nový režim, o kterém věděly, že má genocidní záměry.

Pro Kissingera to byl příklad nové strategické doktríny USA obsažené v Memorandu 200. Pro George Bushe to bylo naplnění fanatického přesvědčení jeho rodiny o nutnosti genocidy, která má zabránit tomu, aby plodnější, ale méněcenné rasy na Zemi, v tomto případě rasy se žlutou pletí, „převálcovaly“ imperiální anglosaský rasový kmen. Američané, ale i Britové potom dokonce kambodžské Rudé Khmery Pol Pota cvičili. Řešil jsem to v prvním

díle mého pořadu Tajná síť Gladio. Americké Zelené barety cvičily jednotky Rudých Khmerů v Kambodži. Kontakt s Pol Potem navázal Ray Cline, vysoký agent CIA a zvláštní poradce amerického prezidenta Ronalda Reagana. Neuvěřitelné, v čem všem mají západní vládní teroristé prsty. Prostý naivní občanek se zděšeně otřeše a zhrozí nad dvěma miliony zabitých osob v Kambodži Pol Potem. Ale už jen málokdo se dozví, že Rudí Khmerové byli trénováni americkými Zelenými barety. To jsou oficiální informace. Jenže Pol Potovy Rudé Khmery necvičily pouze americké Zelené barety, ale i britská SAS.

Když se v roce 1983 rozhořel skandál Írán-Contras, prezident Reagan v obavě z dalšího nepříjemného odhalení požádal britskou premiérku Margaret Thatcherovou, která vyslala SAS k výcviku Pol Potových jednotek. Existují i výpovědi vysokých důstojníků SAS:

„Poprvé jsme do Thajska odjeli v roce 1984. Amíci a my spolupracujeme, jsme si blízcí, jako bratři. Nelíbilo se jim to o nic víc než nám. Školili jsme Rudé Khmery v mnoha technických věcech. Zpočátku chtěli chodit do vesnic a prostě rozsekávat lidi. Řekli jsme jim, ať se uklidní. SAS se cítili při operaci nesví a spousta z nás by změnila stranu, kdyby měli poloviční šanci. Tak moc jsme naštvaní. Nesnášíme, když nás pletou s Pol Potem. Říkám vám: jsme vojáci, ne vrazi dětí.“

Ale to nebylo všechno. Pol Potův plán vylidnění velkých měst a další jeho plány na genocidu, byly vypracované v Americe jednou z výzkumných nadací Římského klubu. Nad těmito plány měl dohled Thomas Enders, vysoce postavený úředník amerického ministerstva zahraničí. Jsou to stále tytéž genocidní stvůry v Americe, které v rámci Memoranda 200 usilovaly o snižování populace v zemích Třetího světa, a to jakýmikoli brutálními prostředky. Ideální byla podpora genocidních režimů, jako byla Indonésie, Phoenix ve Vietnamu nebo právě Pol Potovi Rudí Khmerové v Kambodži. Pořád to musíme mít na paměti a vsazovat to do stejného souvislého vzorce a kontinuálního schématu.

Bushové a bin Ládínové

Mezi tím vyrůstalo další zkažené vejce generace klanu Bushů. Hovořím o Georgi Bushovi mladším, druhým americkým prezidentem tohoto klanu. Ocitáme se ve druhé polovině 70. let. Tehdy to právě všechno začalo. Zatímco později prezident George Bush mladší vedl mezinárodní pátrání po Usámovi bin Ládínovi, jen málo lidí si tehdy uvědomovalo, že Usámův nejstarší bratr Salem byl jedním z Bushových prvních obchodních partnerů. Ve skutečnosti má klan Bushů k bin Ládínům blíže než Saddám Husajn. Bushova rodina a bin Ládínovi se znají mnohem déle, než chtějí, aby se zbytek světa dozvěděl. Pojd'me se na to podívat trochu blíže. Podrobně jsem to také rozebíral v mém dokumentu 11. září. Mnozí z pětadvaceti bin Ládínových chlapců navštěvovali školu se syny saúdského krále Abdula Azíze a jeho nástupce Fajsala, na Victoria College v egyptské Alexandrii. Tady měli ve třídě takové spolužáky, jako byl jordánský král Husajn nebo bratři Chášukdzíové. Adnám Chášukdzí byl předním saúdským obchodníkem se zbraněmi. Mimochodem, taková zajímavá informace: Adnán Chášukdzí byl také strýcem Dodiho Fayeda, který v roce 1997 zahynul při autonehodě v Paříži s princeznou Dianou.

Poprvé se Bushové a bin Ládínové spojili v texaském Houstonu v 70. letech minulého století. Mnozí členové bin Ládínů se dlouhodobě usadili v Americe. Je to naprosto fascinující utajovaná část hluboké historie. Tehdy bin Ládínové a členové rodu Saúdu, kteří trávili čas v Americe, byli většinou mladí profesionálové a studenti navštěvující střední nebo vysokou školu. Mnozí z nich žili v oblasti Bostonu díky vysoké koncentraci vysokých škol. Abdulláh bin Ládín, Usámův mladší bratr, absolvoval v roce 1994 Harvard Law School a měl kanceláře v Cambridge ve státě Massachusetts. Několik bin Ládínů navštěvovalo Tuftsovu univerzitu nedaleko Bostonu. Sana bin Ládínová absolvovala Wheelock College v Bostonu a organizovala saúdský festival v Dětském muzeu v Bostonu. Dva bin Ládínové, Mohammed a Nawaf, vlastnili byty v komplexu Flagship Wharf v Charlestown Navy Yard v bostonském přístavu. Někteří mladí a elegantní členové rodiny bin Ládínů vypadali ještě západněji. Wafahf bin Ládín, šestadvacetiletý absolvent Kolumbijské právnické fakulty, bydlel v pronajatém bytě za 6000 dolarů měsíčně v módní newyorské čtvrti SoHo. Uvažoval o kariéře zpěváka. Měl zá-

libu v manhattanských nočních podnikcích jako Lotus nebo Mercer Kitchen. V době útoku byl ve švýcarské Ženevě a jednoduše se nevrátil.

Kameron bin Ládín, Usámův třicetiletý bratranec, také navštěvoval manhattanské noční podniky a za jeden den utratil za značkové oblečení v butiku Prada na Páté Avenue, něco jako pražská Pařížská, až 30 000 dolarů. Rozhodl se zůstat ve Spojených státech. Ale nevlastní bratr Chalíl bin Ládín se chtěl vrátit do Džiddy. Chalíl bin Ládín, který měl brazilskou manželku, byl jmenovaný honorárním konzulem Brazílie v Džiddě a vlastnil rozlehlé dvacetihektarové sídlo ve Winter Garden na Floridě nedaleko Orlanda. Nejméně čtyři členové rozvětvené rodiny bin Ládinů se jmenují Abdulláh bin Ládín. Jsou to Usámův strýc, bratranec, jeho mladší bratr a syn. Nicméně Usáma bin Ládín ve skutečnosti nebyl jediným bin Ládinem, který měl vazby na militantní islámské fundamentalisty. Už v roce 1979 se Mahrous bin Ládín, Usámův starší nevlastní bratr, přátelil s členy militantního Muslimského bratrstva a možná nevědomky sehrál klíčovou roli v násilném ozbrojeném povstání proti rodu Saúdů v Mekce v roce 1979. To si vyžádalo více než sto mrtvých.

O dalším bin Ládinově příbuzném, Usámově švagrovi Mohammedu Jamalovi Chalífovi, se všeobecně uvádí, že je důležitou postavou Al-Kajdy. Je spojovaný s lidmi, kteří stojí za bombovým útokem na Světové obchodní centrum v roce 1993, s bombovým útokem na americkou loď USS Cole v říjnu 2000 a že financoval filipínskou teroristickou skupinu. Další, Khalil bin Ladin, který v Orlandu na Floridě nastoupil do letadla, aby opustil Spojené státy, si získal pozornost brazilských vyšetřovatelů pro možné teroristické vazby. Podle německé zpravodajské služby DPA měl obchodní kontakty v brazilském státě Minas Gerais a navštívil jeho hlavní město Belo Horizonte. Toto město bylo centrem pro výcvik teroristů, včetně členů hnutí Hizballáh.

Bushové a saúdská královská rodina

Pokud jde o saúdskou královskou rodinu, mnozí z nich byli roztroušeni po celé Americe. Kolem 11. září někteří odjeli do Lexingtonu v Kentucky na každoroční zářijové aukce ročků. Prodej nejlepších dostihových koní na světě byl po 11. září přerušovaný, ale hned následující den byl obnovený. Saúdský princ Ahmed bin Salmán koupil 12. září dva koně za 1,2 milionu dolarů. Jiní členové saúdské královské rodiny se cítili ohroženější. Krátce po útoku jeden z bin Ládinů, nejmenovaný Usámův bratr, horečně volal na saúdské velvyslanectví ve Washingtonu a žádal o ochranu. Dostal pokoj v hotelu Watergate a bylo mu řečeno, aby neotvíral dveře. Mezitím saúdský princ poslal policejnímu oddělení v Tampě na Floridě pokyn, že mladí Saúďové, kteří mají blízko ke královské rodině a chodí v této oblasti do školy, jsou v potenciálním nebezpečí. Saúdský velvyslanec v Americe, princ Bandar, se okamžitě pustil do práce.

Princ Bandar měl významné konexe. Bandar, vysoce postavený člen washingtonského diplomatického sboru, hrál koncem sedmdesátých let s ministrem zahraničí Colinem Powellem raketbal. Po dvě desetiletí si Bandar budoval důvěrný osobní vztah s rodinou Bushů, který daleko přesahoval pouhé politické přátelství. Nejprve Bandar zřídil na saúdském velvyslanectví ve Washingtonu horkou linku pro všechny saúdské občany v Americe. 48 hodin po útocích byl princ Bandar v neustálém kontaktu s ministrem zahraničí Colinem Powellem a poradkyní pro národní bezpečnost Condoleezou Riceovou. Ještě před útoky byl Bandar pozvaný do Bílého domu, aby se 13. září setkal s prezidentem Georgem Bushem mladším a diskutoval s ním o mírovém procesu na Blízkém východě. Spíše než s mladším se Bandar více přátelil s Bushem starším. Princ Bandar se s Bushem starším účastnil společných loveckých výprav, společných dovolených a tak dále. Bandar a mladší Bush se navzájem dobře znali, ale nebyli si zdaleka tak blízcí.

Závěr

To je všechno pro tento druhý díl klanu Bushů, co uslyšíte v závěrečném třetím díle? Podívám se na kompletní vazby, konexe a obchody Bushových a bin Ládinových. Dále se zaměřím na falešnou válku proti drogám George Bushe staršího v 80. letech, a jak se ve skutečnosti stýkal s pašeráky drog ze syndikátu mafiána Meyera Lanskyho. Podívám se také na Bushovu roli v genocidní válce v Perském zálivu a na obchody Bushů s Kuvajtem, který právě touto válkou ochránili. Chránili si tak své obchodní investice. Zaměřím se také na obří zbrojařskou korporaci Carlyle Group a investicemi bin Ládinů do této společnosti, ve které byl ředitelem George Bush starší a mladší Bush jako poradcem. Opět, globální zločinecké syndikáty spolu pečou v zákulisí. Všechno je jen iluze nepřátelství. V závěrečné kapitole shrnu význam těchto prezidentských mafií, protože všechno musíme vidět v souvislostech v rámci vystavění mocenské pyramidy na světové úrovni. Proč vlastně všechny tyto prezidentské klany, ať Clintonovy, Trumpovy nebo teď Bushovy, vlastně probírám.

3. díl

Krátce zrekapituluji, co jsme slyšeli ve druhém díle klanu Bushů. Podíval jsem se na další spojení Bushů s rodinami, které prosazovaly čistou formu eugeniky, chceme-li rasové hygieny tak, jak ji razil Hitler a nacisté. Šlo o rodiny Draperovy a Grayovy. Nejde ale pouze o rodiny, kterými se Bushovi obklopovali, ale i sami Bushové měli tyto eugenické sklony. George Bush starší vystoupil v americkém Kongresu v roce 1969 a hovořil tam o tom, že růst populace je nemoc. Kariéra Bushe staršího pokračovala dál. V 70. letech se stal doslova klonem Henryho Kissingera. Bush starší totiž působil jako velvyslanec Ameriky při OSN v New Yorku. Potom Bush starší odjel na další pozici do čínského Pekingu. Bush spolu s Kissingerem podporovali kambodžské Rudé Khmery a Pol Pota. Mám o tom nezvratné důkazy, které jsem předložil v příštím díle. Američané dokonce trénovali jednotky Rudých Khmerů. Nakonec jsem se podíval na rozvětvenou rodinu bin Ládinů, která začla působit v obrovském počtu v Americe. Co dělali jednotliví členové bin Ládinů? Dozvěděli jste se minule. Stejně tak jsem se podíval ve zkratce na rod Saúdů, což bylo něco podobného. Nerozebíral jsem složité vrstvené struktury obchodů, spleťtých vazeb a kontaktů, ale podíval jsem se na to skutečně ve zkratce a v globále, protože spolupráce Američanů a Saúdů je notoricky známá. Právě v klanu bin Ládinů a jejich spoluprací s klanem Bushů budu pokračovat právě teď.

Klany Bushů a bin Ládinů

Musíme si uvědomit, že rodina Bushů byla neskutečně úzce napojená na největší dynastii na světě, rod Saúdů. Rodina Bushů a její blízcí spolupracovníci, zahrnovala dva americké prezidenty, bývalého ministra zahraničí Jamese Bakera, který byl vlivnou osobností ve čtyřech prezidentských administrativách, klíčové postavy ropného a obranného průmyslu, Carlyle Group, Republikánské strany a mnoho, mnoho dalších. Saúdská královská rodina fakticky představovala vládu Saúdské Arábie, nejmocnější země arabského světa. Měli stovky miliard dolarů a největší zásoby ropy na světě. Tento vztah byl bezprecedentní. Nikdy předtím neměl americký prezident, natož dva prezidenty ze stejné rodiny, tak úzké osobní a finanční vazby na vládnoucí rodinu jiné zahraniční mocnosti. To vůbec, ale vůbec nikomu nevadilo.

Tyto dvě dynastie, rodina Bushů a rod Saúdů, mají za sebou dlouhou historii. Bushové a Saúďové nebyli jen obchodními partnery a osobními přáteli. Společně prováděli složité tajné operace a účastnili se válek. Sdíleli tajemství, která zahrnovala nepředstavitelné osobní bohatství, velkolepou vojenskou sílu, nejbohatší energetické zdroje na světě a nejdopornější zločiny, jaké si lze představit. V sedmdesátých letech byl Salem bin Ládin spolu s Georgem Bushem mladším zakladatelem ropné společnosti Arbusto Energy v Bushově rodném státě Texas. Salem byl tehdy teprve sedmadvacetiletý, nejstarší ze čtyřiapadesáti dětí Mohammeda Awada bin Láдина, inženýra, který v Saúdské Arábii vybudoval mnohamiliardové stavební impérium. Otec Mohammed Awad bin Ládin založil v roce 1931 skromnou generální dodavatelskou firmu Saudi Binladin Group, která se nejprve proslavila stavbou silnic, včetně úžasné dálnice s prudkými zatáčkami mezi Džiddou a letoviskem Taif.

Ambiciózní otec bin Ládin se prosadil tím, že předkládal nabídky na výstavbu paláců, včetně paláců pro členy královské rodiny, pod cenou. Jeho nejprozíravější inovací bylo vybudování rampy do palácové ložnice stárnoucího a částečně ochrnutého krále Abdula Azíze. Král z něj následně udělal oblíbeného dodavatele královské rodiny pro paláce a velké vládní infrastrukturní projekty. Díky tomuto rostoucímu přátelství získal bin Ládin v roce 1951 zakázku na stavbu jedné z prvních hlavních silnic v království, která

vedla z Džiddy do Medíny. Nakonec se stal známým jako králův hlavní dodavatel. Sám Salem bin Ládín měl blízko k saúdskému králi Fahdovi a byl „dobrým přítelem americké vlády“. Když patriarcha rodiny, Mohammed bin Ládín, v roce 1968 zahynul při letecké nehodě, zanechal po sobě průmyslové a finanční impérium a potomstvo 54 synů a dcer, které vzešlo z manželství s několika ženami. Zprávy o přesném počtu dětí zplozených Mohamedem bin Ládínem se liší, ale obecně se soudí, že jich bylo nejméně 54. Různé prameny navíc uvádějí, že Usáma bin Ládín byl jeho sedmnáctým synem, zatímco jiné tvrdí, že byl posledním z dvaceti pěti synů.

V roce 1972 převzal majetek Salem bin Ládín, nejstarší syn, jako otcův nástupce s pomocí několika bratrů. v polovině sedmdesátých let, začali bin Ládínové pravidelně přijíždět do Houstonu. Salem přijel jako první. Nakupoval letadla a stavební stroje pro rodinnou firmu. Koupil domy v Marble Falls u jezera Travis v Hill Country ve středním Texasu a poblíž Orlanda na Floridě. V San Antoniu založil společnost Bin Ládín Aviation, která se zabývala leteckými službami a sloužila především jako prostředek pro správu jeho malé flotily letadel. Pro zábavu létal s Learjety, ultralighty a dalšími letadly po středním Texasu, ale nejen tam. Salem třeba létal s přítelkyněmi nad Nílem, aby si prohlédl pyramidy. Salem miloval hudbu, noční život a bavil hosty na večerích hrou na kytaru a zpěvem písně Deep in the Heart of Texas. Salem bin Ládín získal vzdělání na internátní škole Millfield v anglickém Somersetu a oženil se s Angličankou z vyšší třídy Caroline Careyovou.

Naproti tomu Usáma však vedl spíše izolovaný a asketický život. Jako jediný z bin Ládínových dětí se vzdělával na Blízkém východě, měl mnohem méně kontaktů se Západem než jeho sourozenci a snad jako jediný necestoval do Ameriky. V roce 1971 odjel Usáma s dalšími dvaadvaceti členy rodiny do švédského Falunu, kde rodina obchodovala se společností Volvo. Takové výlety na Západ ovšem byly pro Usámu vzácné. V té době byl George Bush mladý kluk, který právě dokončil Yaleovu univerzitu, mladý podnikatel, který se snažil získat vrtný fond. Bush mladší se vrátil do Houstonu, aby v roce 1968 vstoupil do Texaské národní letecké gardy. V roce 1972 byl Bush mladší suspendován z letectva za „nesplnění roční lékařské prohlídky“. Shodou okolností to byl rok, kdy se součástí vojenských lékařských prohlídek stalo testování na drogy. Političtí oponenti později Bushe obvinili, že se prohlídce vyhýbal, aby unikl odhalení užívání kokainu. Bush mladší se potom přestě-

hoval do Midlandu v Texasu, kde začínal jeho otec. V červnu 1977 založil George Bush mladší v texaském Midlandu společnost Arbusto Energy, která se zabývala těžbou ropy. Díky pomoci svého strýce Jonathana Bushe, finančníka z Wall Streetu, a své babičky Dorothy Bushové dal tehdy jednatřicetiletý Bush mladší dohromady partnerství v hodnotě 4,7 milionu dolarů, které se skládalo převážně z příbuzných a vlivných rodinných přátel.

Když se Arbusto rozběhla, měla finanční potíže. To Bushe donutilo hledat nové investory, kteří by ho zachránili. A přišel Salem bin Ládin. Salem bin Ládin, jeden ze dvou nejbližších přátel saúdského krále Fahda, „do Bushova prvního podnikatelského záměru investoval značné prostředky“. Arbusto se později, když se Bushův otec stal viceprezidentem, přejmenovala na společnost Bush Exploration. Vrtala ale jeden suchý vrt za druhým, a tím se nořila do stále větších finančních problémů. Když společnost v září 1984 téměř zkrachovala, byla ve snaze udržet se nad vodou, sloučená se společností Spectrum 7 Energy. Jonathan Bush, strýc George Bushe, sháněl peníze pro Arbusto od politických příznivců Reaganovy a Bushovy administrativy. Navzdory špatným výsledkům, majitelé Spectrum 7 Energy jmenovali Bushe prezidentem společnosti a dali mu 13,6 % akcií mateřské společnosti. Těžké časy pokračovaly, a tak se společnost Spectrum 7 Energy v roce 1986 spojila se společností Harken Energy. Mimochodem, taková zajímavá informace, tuto Harken Energy částečně vlastnila Harvardova univerzita a mezinárodní investor George Soros.

V roce 1990 získala společnost Harken od bahrajnské vlády zakázku na těžbu ropy na moři, ačkoli Harken Energy nikdy předtím nevrtila žádný vrt v zámoří ani nikde ve vodě. Znalé zdroje z ropné společnosti se domnívají, že „bahrajnská ropná koncese byla skutečně okatou laskavostí americkému prezidentovi“. Tvrdí také, že za rozhodnutím stála Saúdská Arábie, domov rodiny bin Ládinových. Když stát v Perském zálivu oznámil, že si vybral malou společnost Harken pro průzkum ložiska plynu a ropy v moři, vzbudilo to pozornost ropného průmyslu. Bahrajnští představitelé uvedli, že neměli tušení, že syn prezidenta Bushe je spojený se společností Harken, což zdroje z ropného průmyslu zesměšňují. Dohodu s Bahrajnem částečně zprostředkoval arkansaský investiční bankéř David Edwards, jeden z nejbližších přátel Billa Clintona. Bahrajnský ropný projekt skončil dvěma suchými vrty a společnost Harken energy od projektu upustila. Dva měsíce před válkou

v Perském zálivu, tu budu probírat v další kapitole, konkrétně 20. června 1990, prodal Bush mladší dvě třetiny svých akcií společnosti Harken. Na tom vydělal téměř půl milionu dolarů. George Bush mladší tím porušil zákon, protože transakce byla prodejem akcií na základě interních informací. O osm dní později skončila společnost Harken ve druhém čtvrtletí se ztrátou 23 milionů dolarů a akcie šly „ke dnu“, ztratily 75 procent své hodnoty a rok zakončily na hodnotě něco málo přes 1 dolar za akcii.

Rodina bin Ládinů měla obrovskou stavební společnost, jednu z největších na Blízkém východě. Byla to společnost Binladen Brothers Construction, později Binladen Group. Skupina Bin Laden Group měla více než 40 000 zaměstnanců a byla zastoupená ve velkých městech Saúdské Arábie a v arabských metropolích Bejrútu, Káhíře, Ammánu a Dubaji. Společnost bin Ládinů měla účty v americké bance Citigroup a investovala u Goldman Sachs a Merrill Lynch. Postupem času bin Ládinové obchodovali s takovými ikonami západní kultury, jako jsou Disney, Hard Rock Café, Snapple a Porsche. Tato společnost rodiny bin Ládinů pomáhala za několik let stavět americká letiště během operace Pouštní bouře. To je legrace, bin Ládinové, které Bush mladší jako imbecil honil jako největší teroristy, pomáhali stavět americká letiště v operaci Pouštní bouře. Společnost bin Ládinů stavěla dálnice, bytové jednotky, továrny, hangáry a vojenské základny, ze kterých některé jsou součástí americko-saúdské dohody Pouštní štít. Tedy bin Ládinové stavěli nejen americká letiště v operaci Pouštní bouři, ale také americké základny v operaci Pouštní štít. A pak je honili jako největší teroristy na planetě, to prostě nevymyslíš.

Příběh Bushovy účasti na bin Ládinovi a skandálu známé banky zločinců, zahrnuje „stopy, které se větvyly, křížily nebo se dostaly do nečekaných slepých uliček“. Salem bin Ládin se dostal do nečekané slepé uličky v Texasu, 11 let po investici do Arbusta. Ultralehké letadlo, kterým letěl, narazilo v roce 1988 do elektrického vedení poblíž San Antonia. Ráno 29. května 1988, téměř ihned po startu, letadlo Salema bin Láдина narazilo a zamotalo se do elektrického vedení ve výšce 50 metrů a potom se zřítilo k zemi. Toho dne bin Ládin vzlétl jihovýchodním směrem proti větru. Překvapil přihlížející tým, že se otočil na západ, aby se vyhnul elektrickému vedení vzdálenému čtvrt kilometru.

„Nikdo nemohl přijít na to, proč se snažil přeletět elektrické vedení,“ řekl sedmasedmdesátiletý Gerry Auerbach, pilot ve výslužbě, který pracoval pro Salema bin Ládina.

„Byl to velmi zkušený pilot. Byl to dobrý pilot. Jen nechápeme, proč se rozhodl letět doprava místo doleva,“ vzpomínal majitel letištní plochy a bývalý mariňák Earl Mayfield, který krvácejícího Bin Ládina držel v náručí.

Salem bin Ládín měl více než 15 000 hodin letových zkušeností. V policejní zprávě se uvádí, že šlo o nešťastnou náhodu. Závěr si můžeme učinit sami. Nevyjasněná smrt Salema, nejstaršího bratra Usámy bin Ládina, v roce 1988 náhle ukončila dlouhý vztah mezi prezidentem Bushem a hlavou rodinného majetku bin Ládínů. Američané po mnoho dekad podporovaly islámský terorismus včetně Al-Káidy, která je výtvozem CIA. Je klíčovým nástrojem americké zahraniční politiky. Hovořil jsem o tom v pořadu, jak Američané stvořili islámské organizace.

Falešná válka proti drogám

Ocitáme se na začátku roku 1988, kdy se pomalu začala rozjíždět volební kampaň. Součástí mýtického mediálního profilu, který si George Bush starší v průběhu let vybudoval, aby podpořil své volební ambice, byla jeho role bojovníka proti drogám. Jeho první naplánovaný prezidentský televizní projev k národu v hlavním vysílacím čase v září 1989 byl věnovaný oznámení jeho plánů na opatření proti nelegálním drogám, které nadále zaplavovaly ulice Ameriky. Během své volební kampaně v roce 1988 Bush starší s překvapivou samolibostí poukazoval na své výsledky, kterých dosáhl jako pověřený muž administrativy prezidenta Reagana v boji proti drogám. Nejprve uvedl oficiální funkce Bushe staršího ve světle boje proti drogám. 28. ledna 1982 vytvořil Reagan pod Bushovým vysoce postaveným vedením, pracovní skupinu pro jižní Floridu, která měla koordinovat úsilí různých federálních úřadů o zastavení přílivu narkotik do Bushovy staré rodinné bašty. 23. března 1983 byl Bush starší pověřený vedením Národního systému pro potírání narkotik na hranicích, který měl zastavit tok drog přes všechny hranice Ameriky.

V srpnu 1986 američtí představitelé předložili svým mexickým protějškům plán nazvaný Operace Aliance. Byla to nová iniciativa na ochranu hranic. George Bush starší byl jmenovaný šéfem operace Alliance, která zahrnovala 20 federálních agentur, 500 dalších federálních policistů a rozpočet 266 milionů dolarů. Válka proti drogám pro Bushe staršího byla krutým podvodem, cynickým cvičením v demagogické sebepropagaci, které mělo z velké části maskovat aktivity jeho samotného a jeho sítí, které ve skutečnosti podporovaly obchod s drogami. Další šokující epizoda, která v této souvislosti vyšla najevo, se týká Bushova čtrnáctiletého přátelství s členem miamských mafiánských kruhů Meyera Lanskyho, který Bushovi prodal svou cennou trofej, loď Fidelity. Bushova válka proti drogám byla po určité dobu rétorickým úspěchem a úspěchem v oblasti vztahů s veřejností. 16. února 1982 v projevu v Miami na Floridě Bush slíbil, že použije sofistikovaná vojenská letadla ke sledování letadel používaných pašeráky.

O několik dní později Bush nařídil americkému námořnictvu, aby za tímto účelem vyslalo svá sledovací letadla E2C. Do května byly dva ze čtyř letounů E2C, které byly původně na Floridě, převezené mimo stát. V červnu se

doba leteckého sledování pohybovala na úrovni pouhých 40 hodin měsíčně, nikoli 360 hodin, jak Bush sliboval. To přimělo poslance Glenna Englishe svolat slyšení na toto téma. V říjnu 1982 vydal Generální účetní úřad stanovisko, ve kterém konstatoval, že „je pochybné, zda pracovní skupina jižní Floridy může mít nějaký podstatný dlouhodobý vliv na dostupnost drog“. V roce 1988 dospěl demokratický kongresman Glenn English k závěru, že Bushova „válka proti drogám“ byla vedená „jen za pomoci slov a tiskových prohlášení“. Celá pravda je ovšem mnohem ošklivější. Pojd'me se podívat podrobně, jak se na zvýšení množství heroinu, cracku, kokainu a marihuany dovážených do Ameriky podílely operace Írán-Contras, které byly řízené z Bushovy vlastní kanceláře. Podívám se na Bushovy vztahy s jeho blízkými stoupenci ze skupiny na Wall Streetu.

Velká část Bushovy likvidity pochází z plateb za narkotika, které bankovní systém ochotně recykluje a pere. Připomenu také Bushovu schůzku v roce 1990 se syrským prezidentem Háfezem Asadem, který je osobně jedním z nejplodnějších pašeráků drog na planetě a kterého Bush během krize v Perském zálivu přijal za svého spojence. Začneme ale známým motorovým člunem Fidelity, který je schopen plavby na volném moři. Je to drahý motorový člun přezdívaný Ferrari na volném moři. Tento detail by měl vzbudit náš zájem, protože k profilu Bushe jako anglosaského aristokrata by za normálních okolností patřila spíše gentlemanská záliba v plachtění než obliba vulgárního žihadla, jako je Fidelity, který evokuje étos obchodníků s rumem a pašeráků. Tuto loď Fidelity koupil George Bush od jistého Dona Aronowa. Bush se s Aronowem setkal na výstavě lodí v roce 1974 a rozhodl se koupit jeden z člunů zvaný Cigarette, které Aronow vyráběl. Aronow byl jedním z nejslavnějších a nejúspěšnějších závodníků na motorových člunech v 60. letech. Potom se začal věnovat navrhování a stavbě těchto člunů. Existují přesvědčivé důkazy pro závěr, že Aronow byl pašerákem drog a podezřelý z praní špinavých peněz spojených s newyorskou zločineckou rodinou Genovese. V obecnějším rámci, syndikátu organizovaného zločinu Meyera Lanskyho.

Už jsme zase u Genovese, jako v mém pořadu Nesvatá aliance Vatikánu, mafie a CIA a také Trump a ruská mafie. Všim se proplétá rodina Genovese. Aronow mezi své přátele a známé počítal nejen Bushe staršího, ale i mnoho mezinárodních osobností a celebrit, ze kterých mnohé si zakoupily

jím postavené lodě. Aronowova manželka byla třeba bývalou přítelkyní jordánského krále Husajna. Aronow se stýkal se španělským králem Juanem Carlosem, členy britské královské rodiny a dalšími. V květnu 1986 obdržel Aronow dopis od Nicolase Iliopoulose, kapitána královské lodi jordánského krále Husajna, který jménem krále vyjadřoval jeho spokojenost s motorovým člunem zakoupeným od Aronowova. Přitom tlumočil pozdravy španělského krále Juana Carlose a egyptského prezidenta Husního Mubaraka, kteří byli nedávno hosty jordánského panovníka na palubě. Aronow zaslal kopii tohoto dopisu Bushovi staršímu, od něhož obdržel odpověď ze 6. června 1986. V odpovědi mu Bush starší „s vřelými pozdravy“ děkoval za předání královské nóty a dodal:

„Mohu zopakovat, že i můj starý Cigarette, tedy člun Fidelity, funguje dobře. Měl jsem ji několik víkendů venku a motory hučí. Doufám, že se naše cesty brzy zkříží, přáteli.»

Aronow byl blízkým přítelem George Bushe staršího. V průběhu let se Bush starší radil s Aronowem ohledně servisu a údržby své lodi Cigarette. V průběhu roku 1983 začal Bush vyhledávat Aronowovu společnost pro rybářské výlety. Původní motory na Bushově člunu Cigarette bylo třeba vyměnit, což byla zdánlivá příležitost k obnovení kontaktu s Aronowem. Aronow Bushovi řekl o novém modelu lodi, který navrhl, vysoce výkonném katamaránu. 4. ledna 1984 se George Bush starší setkal s Donem Aronowem na Florida Keys. Vydali se na výlet svými motorovými čluny. Na základě tohoto výletu Bush starší využil svého vlivu a postaral se o to, aby Aronow získal lukrativní zakázku na stavbu katamaránů Blue Thunder za 150 000 dolarů za kus pro americkou celní správu. To je panečku paradox. Pašerák drog stavěl lodě pro americkou celní správu, která kontroluje lodě, jestli do Ameriky nepřivázejí drogy. Takovou zápletku by ani Hollywood nevymyslel. Tato zakázka byla s velkými fanfárami oznámená v Miami 4. února 1985. O týden později byla potvrzená veřejnou slavností, při které se floridská senátorka Paula Hawkinsová a komisař americké celní správy William von Raab společně fotografovali s pašerákem drog Aronowem. Byl to tentýž George Bush starší, který v březnu 1988 prohlásil:

„Nikdy nebudu vyjednávat s drogovými dealery na území Ameriky ani na cizím území.“ Jenže, co se nestalo. Celní správa brzy zjistila, že katamarány Blue Thunder jsou značně neplavné a velmi nevhodné k tomu, aby stíhaly

jiné rychlé čluny, včetně Aronowových modelů Cigarette. Blue Thunder byl poměrně pomalou třídou, která byla schopná dosáhnout maximální rychlosti pouhých 80 kilometrů za hodinu, a to i přes přítomnost dvou lodních motorů o výkonu 440 koní. Konstrukce trupů katamaránů postrádala jakékoliv hydrodynamické výhody a čluny byly příliš těžké na to, aby dosáhly dostatečného vztlaku. Zádřové pohony byly pro silné motory příliš slabé. Většina Blue Thunderů trávila více času opravami než pronásledováním pašeráků drog v pobřežních vodách Floridy. Nakonec se to začlo rozplétat. Společnost USA Racing, kterou provozoval Aronow a která stavěla katamarány Blue Thunder pro celní správu, nepatřila Aronowovi, ale jistému Jacku Kramerovi jako prezidentovi společnosti Super Chief South Corporation. Jack Kramer se oženil s neteří mafiána Meyera Lanského. Syn Jacka Kramera, Ben Kramer, byl tedy pravnukem a jedním z dědiců nejvyššího šéfa amerického zločineckého syndikátu Meyera Lanskyho. Ben Kramer byl také sám o sobě známou postavou organizovaného zločinu. 28. března 1990 byli oba odsouzeni. George Bush starší tak zadal hlavní zakázku při vedení války proti drogám jedné z předních zločineckých rodin v Americe, která se zabývala pašováním drog a praním špinavých peněz.

Samotná Bushova kariéra se rýsovala na pozadí amerického námořnictva, námořní rozvědky i námořní pěchoty. Námořní rozvědka dlouhá desetiletí udržovala přímé vztahy s gangsterským bossem Meyerem Lanským. To bylo v souladu s operacemi na Kubě během druhé světové války, dávno před založením CIA. Meyer Lansky se na Floridu oficiálně přestěhoval v roce 1953. Po Castrově nástupu uzavřela CIA smlouvu se skupinou mafiánského bosse Meyera Lanskyho, aby zorganizovala a vycvičila vražedná komanda, která měla být použita proti kubánské vládě. Mezi zaměstnané patřili John Roselli, Santos Trafficante a Sam Giancana. Například Felix Rodriguez vstoupil do CIA a počátkem 60. let byl vyslaný na miamskou pobočku CIA. Ted Shackley, kterému pomáhali mafiáni Meyer Lansky a Santos Trafficante, vycvičil Rodrigueze a další Kubánce v umění vražd a sabotáží. Rodriguez a jeho spolupracovníci, kteří prošli výcvikem u CIA, se zúčastnili mnoha teroristických útoků proti Castrově Kubě. A George Bush starší byl blízkým přítelem tohoto Felixe Rodrigueze. Ale Bush starší se přátelil s Done Aronowem, který patřil do party mafiána Meyera Lanskyho. Také se přátelil se syrským pašerákem drog Háfezem Asadem, ale znal také Hašemiho Rafsandžáního.

Když studujeme hluboké vazby amerického deep state, tak zjistíme, že jsou patra amerického establišmentu provázaná s předními americkými mafiány. Proto výsledek této spolupráce Bushe staršího s jedním ze členů syndikátu Meyera Lenskyho by nás neměla překvapit. Sám Don Aronow byl zavražděn mafiánskými profesionálními zabijáky 3. února 1987. Během posledních dnů svého života Aronow uskutečnil řadu osobních telefonátů s Bushem starším. Aronow si byl vědom, že je jeho život v ohrožení, a zanechal své ženě seznam instrukcí, co má dělat, kdyby se mu něco stalo. První bod na seznamu zněl. ZAVOLEJ GEORGI BUSHOVI. Lillian Aronowová skutečně Bushovi zavolala. Bush se Aronowova pohřbu nezúčastnil, ale o měsíc později poslal Aronowovu synovi Gavinovi dopis, ve kterém zesnulého Dona Aronowa označil za „hrdinu“. Tommy Teagle, bývalý trestanec, se kterým jeden novinář vedl rozhovor, uvedl, že se obával, že ho George Bush nechá zabít, protože informace, které měl k dispozici, by Jeba Bushe usvědčily z pašování kokainu. Tommy Teagle vyprávěl, že Aronow a Jeb Bush byli partnery v obchodu s kokainem a že svým kolumbijským dodavatelům dlužili 2,5 milionu dolarů. Na stejném místě je citovaný Dr. Robert Magoon, Aronowův přítel, který slyšel podobnou zprávu. Tommy Teagle však svou verzi rychle změnil. Nakonec se ukázalo, že jeho vražda mohla být likvidací škod osob zapojených do operace Írán-Contras, ve které bylo zavražděno postupně asi 20 lidí.

Válka v Perském zálivu

Ocitáme se na konci Bushova osmiletého působení v úřadu viceprezidenta Ronalda Reagana. V letech 1989 a 1990 bylo napětí značně umocněné nejen panamským dobrodružstvím a válkou v Perském zálivu, ale také krizí angloamerických finančních zájmů. Ve hře bylo také Bushovo znovuzvolení. V důsledku této přemíry napětí se Bushova osobnost dostala do procesu rozpadu. Naříkavé přízvuky slabocha, tak důvěrně známé pozorovatelům Bushe z minulých let, byly nyní stále častěji nahrazované syčením frenetických výbuchů vzteku. Bushova osobnost jako prezidenta se lišila od jeho dřívější osobnosti jako viceprezidenta před osmi lety. George Bush starší, který se objevil koncem roku 1990 byl mnohem méně zdrženlivý než muž, který živořil v Reaganově stínu. Bush starší stále častěji ztrácel sebekontrolu, a spíše se vyznačoval řadou nutkavých, kvazi-psychotických epizod předváděných v září televizních světel. Obvykle se jednalo o zuřivé výbuchy slovních urážek a výhrůžek, které Bush pronášel v souvislosti s mezinárodními krizemi. Nejprve proti Noriegovi a později proti iráckému prezidentovi Saddámu Husajnovi.

Někdo by mohl tvrdit, že veřejné záchvaty vzteku, které se v letech 1989 a 1990 stávaly stále častějšími, byly vypočítané a napsané představení, kalibrovaná a inscenovaná podle metod války myslí s jasným cílem. Zastrážit zahraniční protivníky a v neposlední řadě i samotné americké obyvatelstvo. Bushova praxe u Kissingera ho naučila těmto technikám komunikace předstírání, že druhá strana má co dočinění s šílencem. Ve skutečnosti byla komunikace chladným, předem prokalkulovaným divadlem. U Bushe staršího ale jeho šílenství daleko přesahovalo hranici předem prokalkulované vypočítavosti skvěle sehrané před televizními kamerami. Tento rys Bushova charakteru si můžeme ukázat na kauze brokolice počátkem dubna 1990. Tehdy totiž pronesl svůj slavný výrok na téma brokolice. Problém se vynořil, když Bílý dům nařídil, že od nynějška se na příkaz samotného prezidenta, Bushovi brokolice už podávat nebude. Bushův infantilní výpad proti brokolici se odehrál v souvislosti se státní večeří v Bílém domě, která se konala na počest návštěvy polského premiéra Tadeusze Mazowieckého. Ačkoli byl Bush brokolici posedlý, pokusil se svou novou posedlost dát do souvislosti se společenským kontextem, který ale vyzněl ještě trapněji:

„Stejně jako se Polsko vzbouřilo proti totalitě, já se bouřím proti brokolici a odmítám ustoupit. Nemám rád brokolici. Nemám ji rád od doby, kdy jsem byl malý kluk a matka mě nutila ji jíst. A já jsem prezidentem Spojených států a brokolici už jíst nebudu.“

V Kalifornii, kde je brokolice jako tržní plodina velkým byznysem, byli pěstitelé natolik vyburcovaní, že do Bílého domu poslali 10 tun brokolice, což odpovídá asi 80 000 porcí. Bush starší byl ale stále neoblomný:

„Barbara,“ jeho manželka, „brokolici miluje. Snažila se mě přimět, abych ji jedl. Sama ji jí pořád. Takže může jít ven a potkat karavanu.“

Tyto výroky přesvědčivě ukazovaly na cholericový infantilní záchvat, který prezident Bush starší prožíval. Právě tato část hystrionské Bushovy osobnosti hrála významnou roli pro uskutečnění války v Perském zálivu. Bush se setkal s Michaiem Gorbačovem v březnu 1985. Gorbačovovi ho vřele doporučila Margaret Thatcherová, se kterou se Gorbačov seznámil v předchozím roce. Thatcherová usoudila, že Gorbačov je muž, se kterým může obchodovat. Bush přijel do Moskvy s pozváním od Reagana na jednání na summitu. Bush starší Gorbačovovi vyjádřil zkomolenou a okatou podporu:

„Jestli někdy nastala doba, kdy můžeme pokročit s pokrokem za posledních několik let, pak bych řekl, že je pro to vhodná doba,“ vykoktal Bush. Následovaly summity na Islandu v roce 1986, ve Washingtonu v roce 1987 a pak Reaganova labutí píseň v Moskvě v létě 1988, která byla cenným pomocníkem při Bushově vlastní předvolební agitaci. Pro angloamerický finanční kartel ovšem vyvstala nebezpečí pro jejich globální dominanci. To si ještě před válkou v Perském zálivu musíme vysvětlit. Angloameričané tehdy stáli před otázkou, jak znovu obnovit rovnováhu sil po rozpadu Sovětského svazu. Hrozba nového sjednoceného Německa byla velká. Evropa by mohla posilovat. Sjednocení Německa, tedy pádu Berlínské zdi, se ovšem nebylo možné vyhnout. Právě spojení Německa s sebou neslo nebezpečí evropského spojení od Atlantiku až po Ural. Tedy opět obnovení spolupráce Evropy s Ruskem, které se angloamerické finanční kartely chystaly plnit a drancovat. Bylo potřeba vnést neklid do Evropy. Ten poskytlo rozdmýchání války v Jugoslávii.

Válka na Balkáně by mohla vnést chaos do německého hospodářského zázemí, což se také stalo. Masová vlna řízené migrace od roku 2015 byla podle

mě dalším mistrovským trikem Američanů, jak Evropu vehnat do občanských nepokojů, a zpomalit tak náš ekonomický a hospodářský růst. Evropa tak nemůže být jednotná, a konkurovat angloamerické globální hegemonii. Proto došlo k Brexitu, aby se Angličané mohli znovu spojit s Američany na staré ose NyLONU, tedy ose New York Londýn. Proto se po migrační krizi rozjela fanatická nenávist proti Rusku, zejména proti ruské ropě a plynu. Spolupráce Evropy s Ruskem by znamenala pro Američany růst evropského konkurenta. Musíme na všechny kroky pohlížet jako na snahu o likvidaci evropské konkurence vůči globální dominanci angloamerických finančních kartelů. Jak dosáhnout globální dominance? Rozbít soupeře, vmanévrovat ho do občanských nepokojů, aby měl starosti sám se sebou. Aby se potácel v krizích.

Nejprve válka v Jugoslávii, kterou spustili Američané, a která vehnala Evropu do první krize. To jsem řešil v mém pětidílném cyklu Válka proti Jugoslávii. Potom migrační krize, kde byli vyčlenění teroristé, dříve dovezení do Bosny a Hercegoviny. Tehdy se počítalo s tím, že afghánští mudžahedíni s americkými pasy budou instalováni v Evropě jako spící buňky pro pozdější teroristické útoky. Byl to plán pro pozdější migrační krizi? Řešil jsem to také ve Válce proti Jugoslávii, ale také podrobně v mém pořadu Je Kanada suverénní? Existují důkazy o mudžahedínech, které vycvičila CIA nejen v 80. letech, ale i později. Ti byli převezeni do Kosova a Bosny v 90. letech a později měli být instalováni do útoků v Evropě v rámci migrační krize a občanských nepokojů v Evropě po roce 2015. Nakonec další krize rozštěpení spolupráce Německa, tedy Evropy s Ruskem na ose North Stream II. Opět další snaha Američanů o likvidaci rostoucího evropského konkurenta. Zpomalení nebo dokonce zastavení evropského růstu. Musíme tohle všechno hodnotit v jednotné šňůře řízených krizí, které mají společného jmenovatele. Likvidovat ekonomický a hospodářský růst Evropy jako překážku angloamerické globální dominance.

Tohle předmostí znamenalo i válku angloamerických finančních zájmů v Perském zálivu. Nesmiřitelní vůči americké globální hegemonii byli Arabové. Vedoucím státem Arabů byl tehdy Irák, kterého bylo třeba zneškodnit. Později by byl čas na rozdrčení a rozkouskování Indie, Malajsie, Brazílie, Indonésie a některých dalších. Pak tu byla přirozená demografická slabost Anglosasů, zejména klesající porodnost, kterou dnes ještě zhoršuje Holly-

wood a televize. Jak by mohla tak malá nadřazená rasa zvítězit nad černými, hnědými, žlutými, středomořskými a slovanskými rasami? Odpovědí na tuto otázku mohla být pouze genocida v kolosálním měřítku. Přitom hospodářský rozvrat, hladomor, epidemie a mor dokončily dílo započaté válkou. Navzdory těmto problémům byli Bush a jeho spolumyslitelé přesvědčení, že si mohou podmanit planetu na celé století. Museli si ale pospíšit. Pokud se nepodaří rychle vypořádat se Sověty, Číňany, sjednocenými Němci, Japonci a mocnostmi třetího světa, mohlo by se stát, že Angloameričany dostihne jejich vlastní zrychlující se hospodářský kolaps a oni se brzy ocitnou příliš slabí.

Angloamerický systém závisel na tom, že ze světové ekonomiky vyždímá dostatek bohatství, aby mohl nasytit nenasytné požadavky dluhových a kapitálových struktur v Londýně a New Yorku. Bushovy politické akcie v létě 1990 klesaly. Existuje mnoho důkazů o tom, že Bushův režim byl odhodlaný k nové, rozsáhlé válce na Blízkém východě už ode dne své inaugurace. Následující analýza byla podaná na Květnou neděli 19. března 1989 jedním z autorů této studie a byla publikovaná v Executive Intelligence Review:

„Připravuje Bushova administrativa vojenský útok na Írán, Libyi, Sýrii nebo jiné země Blízkého východu v rámci posunu vpřed, jehož cílem je odříznout nebo zničit významnou část světových dodávek ropy a drasticky zvýšit dolarovou cenu ropy na světových trzích?“ Celosvětový sled událostí, který na Květnou neděli monitorovala společnost Executive Intelligence Review, naznačuje, že se takový krok možná chystal. Proč by teď měla být Bushova administrativa kandidátem na útok na Libyi a Írán, když byly v Perském zálivu pravděpodobné rozsáhlé válečné akce? Základní odpověď zní: V rámci maniakálního záchvatu megalomanie „amerického století“, který měl odvést pozornost od fiaska prvních šedesáti dnů nového prezidenta v úřadu. Tato zpráva už na jaře roku 1989 rozpoznala plány přípravy na válku v Perském zálivu. Ještě půl roku před touto zprávou, v srpnu 1988, označili britští geopolitičtí stratégové Irák za vedoucí arabský stát a hlavní hrozbu pro rovnováhu sil na Blízkém východě ovládanou Izraelem.

V srpnu 1988 uvažovaly vedoucí kruhy ve Velké Británii i v Izraeli o způsobech, jak zabránit Iráku v obnově jeho poválečné ekonomiky. Zkoumaly možnosti nové války s cílem zlikvidovat nepopíratelné ekonomické úspěchy strany Baas. Bush starší se těchto úvah účastnil už ve velmi rané fázi. 16. čer-

vence 1990 ukázaly satelitní snímky v Pentagonu, že irácká divize Hammurabi, elitní sbor Republikánské gardy, se přesouvá na jih k hranicím Kuvajtu. Do 17. července měli analytici Pentagonu nové satelitní snímky, na kterých byla celá divize s 300 tanky a více než 10 000 muži na místě podél irácko-kuvajtské hranice. Druhá divize, Medina Luminous, začínala přijíždět podél hranice a třetí divize pochodovala na jih. Spory mezi Irákem a Kuvajtem byly dobře známé a Angloameričané dělali všechno pro jejich vyostření. Irák bránil Kuvajt, Saúdskou Arábii a další Perské země před fanatickými Chomejního legiemi během iránsko-irácké války.

Irák vyšel z konfliktu vítězně, ale zatížený zahraničním dluhem ve výši 65 miliard dolarů. Irák požadoval odpuštění dluhu od bohatých Arabů ze Zálivu, kteří ale nehnuli prstem pro vlastní obranu a záchranu Iráku, který je chránil. Všechno nechali na Iráku, který je sice bránil před Chomejním, ale když došlo na peníze, za nezištnou obranu nezaplatili Saddámu Husajnovi ani cent. Pokud jde o samotný Kuvajt, ten byl od roku 1899 britským loutkovým státem. Součástí strategie bylo udržet uměle nízkou cenu ropy. Nízká cena byla přínosem pro dolar a americký bankovní systém a také bránila Iráku získat potřebné peníze na poválečnou demobilizaci a obnovu. O Kuvajtu se také vědělo, že krade ropu přečerpáváním ropného pole Rumailia, které leželo podél irácko-kuvajtské hranice. Hranice přes ropné pole Rumaila tak byla jablkem sváru mezi Irákem a Kuvajtem. Později vyšlo najevo, že loutkový kuvajtský emír připravoval další opatření hospodářské války proti Iráku, včetně tisku velkého množství padělaných iráckých bankovek, které se chystal vrhnout na trh, aby v Iráku vyvolal hyperinflační krizi.

Mnohá z těchto témat rozvinul Saddám Husajn v projevu ze 17. července 1990, ve kterém obvinil kuvajtského emíra z účasti na americko-sionistickém spiknutí s cílem udržet cenu ropy na nízké úrovni. Kuvajtský emír Džaber el Sába byl mezi Araby a muslimy všeobecně nenáviděnou osobností. Byl pohádkově bohatý, parazit a nepotista, držitel harému a majitel černých otroků pro domácí potřebu ve svém paláci. Rodina Sábů vedla Kuvajt jako soukromou plantáž svého klanu a úředníci Sábů byli notoricky známí svou krutostí a hloupostí. Naproti tomu Irák byl moderní sekulární stát s vysokou mírou hospodářského růstu a disponoval jednou z nejvyšších životních úrovní a gramotností v arabském světě. Postavení žen patřilo k nejpokročilejším v regionu a náboženská svoboda byla rozšířená na všechny církve. Stejně

jako byl pokročilý stát v Libyi Muammara Kaddáfího, což jsem velmi podrobně řešil v pořadu Libye. V rámci Kuvajtu musím zmínit také zásadní skutečnost vazeb klanu Bushů. Synové George Bushe, Marvin a Neil. Neil Bush měl vazby například na největší bezpečnostní soukromou agenturu New Bridge Strategies. To jsem probíral v mém pořadu Privatizace bezpečnosti.

Ale co je důležitější. První syn, Marvin Bush, zastupoval společnost, která prodávala elektronické ploty Kuvajtu, a druhý syn, Neil Bush, prodával zařízení proti znečištění kuvajtským dodavatelům ropy. Žádný střet zájmů to prý ale nebyl. Bushové pokračovali v kuvajtských obchodech i roky po válce v Perském zálivu. V dubnu 1993 odjel George Bush a jeho synové Marvin a Neil znovu do Kuvajtu. I po 11. září kšefty Američanů se Saúdy pokračovaly v neztenčené míře. Tři měsíce po 11. září, v listopadu 2001, získala stará firma Dicka Cheneyho, Halliburton, zakázku na rozvoj saúdských ropných polí v hodnotě 140 milionů dolarů. V lednu 2002 Neil Bush, prezidentův bratr, odcestoval na Blízký východ, aby pomohl sehnat investory pro svou společnost Ignite. Jednou z mnoha ironií 11. září bylo, že Marvin Bush, prezidentův bratr, vlastnil akcie a byl ředitelem společnosti Stratesec, která zajišťovala bezpečnost pro tři klienty, kteří v útoku hráli významnou roli. United Airlines, Dullesovo letiště, odkud byl unesený let American Airlines 77, a samotné Světové obchodní centrum. Marvin Bush ovšem opustil představenstvo společnosti Stratesec ještě před 11. zářím.

Je třeba také poznamenat, že jedním z investorů Marvina Bushe byl Mišal al-Sabáh, člen kuvajtské královské rodiny. Právě kuvajtskou královskou rodinu zachránil Bush starší a obnovil její moc během války v Zálivu v roce 1991. Tato rodina al-Sabah je stejná vládnoucí kuvajtská rodina, která v 60. letech pomohla staršímu Georgi Bushovi zbohatnout prostřednictvím společnosti Zapata Off-Shore. A samozřejmě je to tatáž rodina Nayirah, patnáctileté dívky, jejíž falešné svědectví v Kongresu pomohlo rozpoutat válku v Zálivu. Ty vazby jsou naprosto srostlé, když opět zkoumáme hluboké vazby deep state. Angloamerická strategie tedy spočívala v použití ekonomických válečných opatření, včetně embarga na klíčové technologie, aby Saddáma Husajna zahнала do kouta. Když byla pozice Iráku vyhodnocena jako dostatečně zoufalá, nabídli Angloameričané Saddámu Husajnovi tajnou dohodu, aby zaútočil na Kuvajt, s tajnými zárukami, že nebudou reagovat.

Důvěryhodné zprávy z Blízkého východu naznačovaly, že Saddám Husajn byl před obsazením Kuvajtu informovaný, že Londýn a Washington proti němu do války nepůjdou.

Saddám Husajn dostal v průběhu prosince a ledna 1990 další ujištění, že vojenský potenciál shromažďovaný na jeho frontě nebude použitý proti němu, ale pouze trvale obsadí Saúdskou Arábii. Američané věděli od 16. července 1990 o shromažďování iráckých vojsk podél hranic s Kuvajtem. Přesto prezident Bush zachoval do 1. srpna naprosté mlčení. Také vnitřními kanály ujistili Saddáma Husajna spolu s Brity, že pokud podnikne výpad na Kuvajt, oni se do toho vměšovat nebudou. Byl to mistrovský trik angloamerické kliky, jak vehnat Saddáma Husajna do války. Předem zrežirovali nízké ceny ropy, aby Irák nemohl získat peníze na obnovu po vyčerpání z desetileté irácko-iránské války. Věděli, že jedinou možností pro Irák bude napadnout sousední Kuvajt. Dohoda nebyla možná. Saddáma Husajna ještě navíc ujistili, že v případě války oni zasahovat nebudou. Jde o mistrovské lsti a rafinované intriky angloamerické kliky, jak někoho vmanévrovat do války. Tyto strategie a metody byly vypracované Brity po mnoho století a spolu s americkou náturou je zdokonalili.

25. července 1990 se americká velvyslankyně April Glaspieová setkala se Saddámem Husajnem a předala mu velmi zavádějící zprávu o pohledu Ameriky na krizi. Všechno nasvědčuje tomu, že se skutečně jednalo o instrukce, které vydal přímo hlavní agent provokatér v Bílém domě Bush starší. Američané i dále, tváří v tvář krizi na Blízkém východě projevovali blazeovanou lhostejnost. Byla to promyšlená a studovaná klamavá operace, které Rusové říkají maskirovka. V novinách vycházely obavy analytiků z vypuknutí konfliktu, ale Bush stále nic neříkal a nic nedělal. 1. srpna 1990, kolem deváté hodiny večerní, začaly do Washingtonu přicházet zprávy, že irácké jednotky překročily ve velkém počtu hranice Kuvajtu. Od chvíle, kdy se 16. července krize objevila, až do okamžiku invaze zachovával Bush postoj nonšalantního mlčení. Najednou se ovšem věci začaly hýbat velmi rychle. Scowcroft a Bush vypracovali prohlášení, které bylo zveřejněné ve 23:20. To důrazně odsoudilo iráckou invazi a požadovalo „okamžité a bezpodmínečné stažení všech iráckých sil“.

Bush starší se 2. srpna setkal v Aspenu v Coloradu s vysušenou mumii britského imperialismu. Pokud hádáte Margaret Thatcherovou, hádáte správně.

ně. Setkal se s ní ještě podruhé 6. srpna v Bílém domě. Po jeho apatii k této válce se najednou Bush stal zuřivým a maniakálním válečným štváčem. Po těchto schůzkách s Tatcherovou došlo zřejmě k vymytí mozku Bushe staršího směrem k větší poddajnosti a sugestibilitě, pokud šlo o imperiální plány Londýna. Je také možné, že železná lady byla vyzbrojená psychologickým profilem Bushe staršího z Tavistockova institutu. Každopádně, tohle byla skutečná role George Bushe staršího v této válce. Právě tehdy Bush starší pronesl svůj slavný projev o new world order, novém světovém řádu z 11. září 1990. Americký letecký útok na Irák se uskutečnil ve středu 16. ledna mezi 18 a 19 hodinou. Bomby začaly padat během první noci v Bagdádu po vypršení Bushova termínu. Během 24 hodin Irák odpověděl raketami Scud na Izrael a na americké základny v Saúdské Arábii. Den za dnem byly irácké vojenské a především civilní cíle vystavené krupobití bomb. Po válce se ukázalo, že americké bombardéry soustředily svou palbu na civilní infrastrukturu Iráku a vybíraly si cíle bezprostředně vojensky nevýznamné.

Bombardování se soustředilo na systémy zásobující města pitnou vodou, zařízení na výrobu elektřiny, mosty, dálnice a další dopravní infrastrukturu. Tato strategie byla cynicky nazývaná „bombarduj teď, zemři později“, protože cílem bombardování bylo zničit civilní infrastrukturu, aby se snížila relativní potenciální hustota obyvatelstva země a tím došlo k astronomickému nárůstu dětské úmrtnosti, epidemií a moru. Byla to zkrátka populační válka. Byl to zbabělý a podlý způsob boje. Přesně v souladu s předchozími americkými genocidními válkami i těch, které následovaly znovu v Iráku nebo Jugoslávii, kde také americké letouny NATO cílily na civilní infrastrukturu, ne primárně na vojenské cíle. Totéž se opakovalo i v Libyi v roce 2011. Monumentální obří vodovodní systém z pouští propojující lybijská města, který ze dvou třetin vybudoval Muammar Kaddáfí, byl rozdrcený. Pak přišel další podraz Bushe staršího, když prohlásil: „Existuje ještě jeden způsob, jak zastavit krveprolití, a to, že irácká armáda a irácký lid vezmou věci do vlastních rukou a donutí Saddáma Husajna, diktátora, aby odstoupil.“

Touto výzvou Bush starší vyvolal současné povstání proiránských šíitů na jihu Iráku a Kurdů na severu. Kurdové bláhově usoudili, že jim Američané poskytnou vojenskou pomoc. Byl to cynický trik, protože při zpětném pohledu je zřejmé, že Bush neměl v úmyslu tato kurdská povstání podpořit. Jediným výsledkem těchto povstání, která vedla k masovému exodu nešťastných

a ubohých Kurdů do Íránu a Turecka, byly desítky tisíc dalších obětí a nevýslovné lidské utrpení. Koaliční letectvo uskutečnilo proti Íráku přibližně 120 000 vzletů. Pokud si každý nálet vyžádal pouze jeden irácký život, pak zahynulo 120 000 Iráčanů. Ve skutečnosti musely celkové irácké ztráty na životech, to znamená mrtví, zranění a nezvěstní, plus ztráty na civilním obyvatelstvu způsobené hladomorem, nemocemi a morem do konce roku 1991 činit 520 000 osob.

Začátkem března Bush vystoupil na zvláštním zasedání Kongresu s projevem, který se rozhodl nazvat koncem války. Tentokrát to byla Bushova osobní apoteóza; často byl přerušovaný maniakálním potleskem. Bushova válka myslí byla úspěšná. Odpor proti válce byl prakticky zahnaný do podzemí; většinu veřejného diskurzu na čas ovládl krvežíznivý rasismus. Byl to jeden z nejhorších okamžiků amerického ducha. Bush, který vědomě připravoval nové války, si dával pozor, aby nesliboval mír:

„Ani nový světový řád nemůže zaručit éru věčného míru,“ prohlásil Bush starší. Byla to poslední válka za Bushova prezidentství. Jeho syn, Bush mladší, nastartoval další války proti Afghánistánu a Íráku, které byly stejně bezdůvodnější a které si vyžádaly stovky tisíc životů. Válečné a genocidní úsilí rodiny Bushů pokračovalo v dalších generacích.

Bushové a Carlyle Group

Po odchodu z Bílého domu se Bush starší vrátil ke svým finančním kotrmelcům. Jednou ze společností, která ho přivítala s otevřenou náručí, byla obří zbrojní korporace Carlyle Group, soukromá kapitálová společnost se sídlem ve Washingtonu. Carlyle Group byla založená v roce 1987. Jedním z otců zakladatelů byl David Rubenstein. David Rubenstein byl dříve poradcem pro domácí politiku v Bílém domě Jimmyho Cartera, který mu platil 48 000 dolarů ročně. Carlyle se během několika let po svém založení, dostala z nuly na 16 miliard dolarů spravovaných aktiv. Mezi lidmi, kteří jsou s Carlyle spojeni jako partneři, poradci, konzultanti nebo ředitelé, jsou nejmocnější lidé na světě: bývalý prezident George Bush, bývalý ministr zahraničí James Baker, bývalý britský premiér John Major, bývalý ministr obrany Frank Carlucci a bývalý šéf Úřadu pro řízení a rozpočet Richard Darman. Byly tu bývalé hlavy států Filipín, Jižní Koreje a Thajska, bývalí vládní úředníci, velvyslanci, šéfové vládních regulačních agentur, jako je Komise pro cenné papíry a Federální komunikační komise, ředitelé burz a podobně.

David Rubenstein se vedle Bushů setkával také s Michaiem Gorbačovem, nebo s jeho blízkým přítelem, papežem Janem Pavlem druhým. Portfolio Carlyle Group v oblasti zbraní, technologií a bezpečnosti se odhadovalo na 25 milionů dolarů. V této kapitole nebudu pokrývat kompletní historii této zbrojařské korporace, protože jednak je tato trilogie zaměřená na rodinný klan Bushů, a jednak jsem Carlyle dostatečně podrobně pokrýval v mém dokumentu 11. září. Za touto společností Carlyle stojí soukromá investiční skupina, která je určena pouze pro zvané. Její podíly ve válečném průmyslu z ní činí fakticky jednoho z největších amerických dodavatelů v oblasti obrany. Z pověření této skupiny se George Bush starší nejméně dvakrát vydal do Saúdské Arábie, aby se setkal s rodinou bin Ládinů. Naposledy v roce 1999. Mezi vybrané sponzory Carlyle patřili také bin Ládinovi a Saúdové obecně. První významná transakce Carlyle se Saúdy se uskutečnila v roce 1991.

Princ Al-Walíd bin Tálal, tehdy pětatřicetiletý saúdský multimiliardář, se stal největším individuálním akcionářem Citicorpu, jehož cena akcií prudce klesla. Partneři Carlyle tehdy tvrdili, že si je Al-Walíd vybral, protože znali správné lidi na správných místech. Al-Walídova investice se ukázala

jako nesmírně výnosná. V roce 1998 měly jeho akcie v hodnotě 590 milionů dolarů hodnotu až 7 miliard dolarů. Takhle se podniká ve velkém světě globálních syndikátů. V roce 1995 také přišla rodina bin Ládinů. Bin Ládinovi tehdy investovali do fondu Carlyle Partners dva miliony dolarů. Průměrný partner zbrojařské korporace Carlyle získal na vlastním kapitálu přibližně 25 milionů dolarů. I když unesená letadla narazila do Světového obchodního centra, Carlyle Group pořádala svou výroční konferenci investorů. Zúčastnil se jí i Šafík bin Ládin, bratr Usámy bin Ládina. Ráno 11. září 2001 se George Bush starší, pozor nikoli mladší, ten byl v tu dobu na Floridě, tedy Bush starší se skutečně sešel v hotelu Ritz Carlton se Šafíkem bin Ládinem, Usámovým bratrem. Ano, otec tehdejšího amerického prezidenta se setkal s bratrem Usámy bin Ládina.

Bushové měli ale se Saúdy mnohem užší vazby sahající až do pater amerických zpravodajských služeb. Tak například, ve dnech bezprostředně po 11. září všechny komerční lety po celé Americe byly zastavené. Bývalý viceprezident Al Gore uvízl v Rakousku. Bývalý prezident Bill Clinton uvízl v Austrálii. Ani tak vysoké kapacity nemohly přiletět do Ameriky. Americké nebe bylo naprosto prázdňé. Ovšem, byl povolený jeden klidný let. Let 747. Saúdský velvyslanec v Americe, princ Bandar, organizoval letecký transport více než 140 Saúdů roztroušených po celé Americe. Byli mezi nimi členové dvou rodin: Jednou z nich byl královský rod Saúdů, rodina, která vládla saúdskému království. Druhou rodinou byli blízcí přátelé a spojenci Saúdů, rodina bin Ládinových. V 10 hodin večer 12. září, asi 36 hodin po útoku, zavolal Bandarovi domů vysoce postavený představitel CIA, pravděpodobně ředitel CIA George Tenet, a sdělil mu špatné zprávy: „Patnáct z devatenácti únosců byli Saúdové.“ Ban dar potom řekl: „Měl jsem pocit, jako by mi právě spadla na hlavu Dvojčata.“

Tento jediný let nad Amerikou odletěl se členy bin Ládinovy rodiny na palubě do Saúdské Arábie. FBI se shoduje, že jim bylo umožněno vystoupit bez jakéhokoli výslechu. Jak a proč? Bílý dům to dodnes nesdělil své vlastní veřejnosti včetně trpících rodin, které přišly o mnoho blízkých. V tu dobu se po celé Americe na různých místech shromažďovali členové rozvětvené rodiny bin Ládinů, rodu Saúdů, a jejich spolupracovníci. Pro jejich přepravu bylo k dispozici nejméně sedm dalších letadel. Saúdové měli k dispozici nejméně dvě další letadla, která měla bin Láдины repatriovat. Jedno z nich

začalo vyzvedávat členy rodiny po celé zemi. Odstartovalo v Los Angeles v blíže neurčeném termínu a letělo nejprve do Orlanda na Floridě, kde nastoupil Chalíl bin Ládín, sourozenec Usámy bin Ládina. Z Orlanda letadlo pokračovalo na Dullesovo mezinárodní letiště u Washingtonu. 19. září pokračovalo na Loganovo letiště v Bostonu, kde po cestě vyzvedlo členy bin Ládinovy rodiny. V úterý 18. září na Loganově letišti, speciálně upravený Boeing 727 s asi třiceti sedadly první třídy, který si bin Ládinové vypůjčili, odvezl ze země z Bostonu pět cestujících, vesměs členů bin Ládinovy rodiny.

O den později to bylo ještě zajímavější. 19. září brzy odpoledne přišel do Loganova operačního střediska pro mimořádné události telefonát, že soukromé charterové letadlo se chystá vyzvednout členy bin Ládinovy rodiny. 19. září na bostonském Loganově mezinárodním letišti přistálo letadlo, které startovalo v Los Angeles a letělo do Orlanda na Floridě a Washingtonu, další Boeing 727. Jak je možné, že Saúdové mohli létat, i když celá Amerika, včetně agentů FBI, měla zaracha? Byla to obrovská akce Američanů koordinovaná se Saúdy. Akce, která byla organizovaná nejvyššími patry globální mocenské kliky obou států. Těch náhod bylo samozřejmě mnohem více. Tak například, George Bush mladší jmenoval předsedou Komise pro vyšetřování 11. září, jistého Thomase Keana. Thomas Kean měl obchodní styky s Chálidem bin Mahfúzem, švagrem Usámy bin Ládina. Myslí si někdo, že je to také jen náhoda? Samé náhody, jedna vedle druhé.

Závěr: Prezidentské mafie

Jak jsem uvedl, rodinný klan Bushů je produktem jedné z největších soukromých bank na světě, banky Harriman. Musíme ale spojovat tyto rodinné klany amerických prezidentů do jednoho souvislého celku. Bushové vykonali pro globální mocenskou kliku mnoho genocidní špíny a válek, za které byli odměněni. Rodina George Bushe zakoupila 300 000 akrů půdy na největším jihoamerickém a také světovém vodním zdroji, který se nachází pod Argentinou, Brazílií, Paraguají a Uruguayí. Během mise do Paraguaye pro UNICEF, Dětský fond OSN, Jenna Bushová, dcera George Bushe mladšího, v roce 2006 zakoupila 100 000 akrů zřejmě za účasti amerického ministerstva zahraničí, místní americké ambasády a vyjednávala přímo s loutkovým prezidentem. Důvod, proč to nabývá na důležitosti, je ten, že mnozí varují, že budoucí bitvy se nebudou vést o ropu, ale o vodu. Rodinný klan Trumpů je zase produktem nadnárodních syndikátů spojených s ruskou mafií. Rodinný klan Clintonů je zase výslednicí spolupráce na ose Wallstreet a CIA jako cenné aktivum pro pašování drog z Latinské Ameriky na západní část Spojených států.

Clinton také vykonal pro globální mocenskou kliku genocidní špínu, když zavelel k útoku proti bývalé Jugoslávii. Podařilo se rozbít Evropu. Za odměnu se také Clintonovi dostali k uchvácení a drancování. V mém pořadu Haiti, Somálsko západu jsem hovořil o tom, jak před pár lety byly na Haiti objevené obrovské zásoby zlata v hodnotě 20 miliard dolarů. Společnost bratra Hillary Clintonové, Tonyho Rodhama, VCS Mining podle deníku Daily Mail získala „velmi lukrativní zakázku na těžbu zlata na Haiti“. Stejně je to s rodinným klanem Bidenů a synem Hunterem Bidenem.

Korupci ukrajinské Burismy notoricky známe. Jeho senilní otec trpící alzheimerovou chorobou, byl odměněný prezidentským postem v Bílém domě. Pokud se tyto stvůry osvědčí a pro globální mocenskou kliku vykonají zvláště odpornou genocidní válku nebo jinou špínu, budou odměněni přístupem k nějakým velkým ložiskům přírodních surovinových zdrojů. Bushové vodní zdroje, Clintonové třeba zlato na Haiti. Je to stejné jako s politickými pěšáky třeba v české poslanecké sněmovně nebo senátu. Pokud jsou správně ohební, zkorumpovaní a poddajní, pracují pro své lobbisty a ne pro občany

a svou loajalitu dají dostatečně najevo, budou odměněni nějakou neviditelnou, ale stejně placenou státní trafikou nebo trafikou v Bruselu.

Jde o základní systémovou korupci, která se protkává systémem od zdola až po nejvyšší patra globálního mocenského řízení. Vidina peněz, zlatého telete, měšce, žene tyto stvůry kupředu. Stejně jako byli Bushové využití v Americe. Nejprve obchodování Prescottta s nacisty. Potom Bush starší, který podporoval Pol Pota a Rudé Khmery v Kambodži, držel basu s drogovými pašeráky a nakonec rozpoutal válku v Perském zálivu. A nakonec George Bush mladší, který obchodoval s rodinou Bin Ladinů od roku 1978 v rámci jeho Arbusto Energy a který jako prezident rozpoutal války proti Afghánistánu a Iráku. Cynické obchody s nepřítelem, genocidy, války. To jsou hlavní devizy a artikly rodinného klanu Bushů i dalších prezidentů. Všechno na ochranu angloamerického bankovního finančního kartelu. Tento kartel vlastní armády jako své militarizované vymahače surové a brutální dominance. Chceme vaše surovinové přírodní zdroje, aby angloamerický finanční kapitál vyždímal další část planety, nebo vás zasypeme raketami a zemřete. Rozhodněte se dobrovolně. Tohle je poselství, které bychom si měli zapamatovat. Největší teroristé sedí v Pentagonu, Wallstreetu, Kapitolu a Bílém domě.